

Verbonden

Van Gerry Velema verschenen ook bij Uitgeverij Boekencentrum:

Met liefs. Een boekje vol geloof, hoop en liefde

Voor jou. Een boekje vol nabijheid

Aangeraakt. Een boekje vol warmte.

Gerry Velema

Een boekje vol vriendschap

Verbonden

Uitgeverij Boekencentrum, Utrecht

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council® (FSC®) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Boekverzorging: Studio Vrolijk

ISBN 978 90 239 7142 9

NUR 713

© 2017 Uitgeverij Boekencentrum, Utrecht

www.uitgeverijboekencentrum.nl

Alle rechten voorbehouden

Deze uitgave sluit aan bij de Bemoedigingssite, een initiatief van Gerry Velema.

Zie www.bemoedigingssite.nl

Meer over de auteur: www.gerryvelema.nl

Opgedragen aan Atty, Bea, Gerlinde en Gery, mijn 'nabijvriendinnen'.

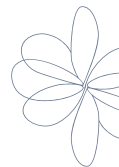

De wereld van God is vol verbinding

*Daarom buig ik mijn knieën voor de Vader,
die de vader is van elke gemeenschap
in de hemelsferen en op aarde.
Moge hij vanuit zijn rijke luister
uw innerlijke wezen
kracht en sterkte schenken door zijn Geest,
zodat door uw geloof
Christus kan gaan wonen in uw hart,
en u geworteld en gegrondvest
blijft in de liefde.*

*Dan zult u met alle heiligen
de lengte en de breedte, de hoogte en de diepte kunnen begrijpen,
ja, de liefde van Christus kennen
die alle kennis te boven gaat,
opdat u zult volstromen
met Gods volkomenheid.*

(Efeziërs 3:14-19, NBV)

Uitleg bij de pictogrammen

Op www.bemoedigingssite.nl staan filmpjes die horen bij het betreffende hoofdstuk uit dit boek.

Hier volgt een bijbeltekst.

Hier volgt een quote.

Inhoud

Woord vooraf	10
1. Oprechte moed	12
2. Risico in de liefde	17
3. Relaties heb je nodig	22
4. Ik heb toch mijn gelijk	28
5. Heilige grenzen	33
6. Als we van elkaar verschillen	38
7. Verbinding verbroken	42
8. Een emotionele vrouw	47
9. Boos zijn op elkaar	52
10. Hechting en eenzaamheid	58
11. Duivelse dialogen	64
12. Schudden op je grondvesten	69
13. Geen bittere wanklank meer	75
14. Leven met anderen	84
Aanbevelingen	90
Over de auteur en de Bemoedigingsite	92

Woord vooraf

Vriendschap en het liefhebben van anderen – dat staat centraal in dit boekje. Het gaat niet over zomaar relaties, maar over relaties van je hart. Het is een boekje voor mensen die, net als ik, intens van hartsrelaties houden.

Liefhebben is feestelijk, maar een ‘feestje’ kan in het water vallen. Daarvoor hoeft niet eens zo veel te gebeuren. Het zijn eerder kleine dan grote misverstanden die de omgang met elkaar vertroebelen.

Stoppen met liefhebben houd ik voor onmogelijk. Dan zou ik de grootste verliezer zijn en het kostbaarste bezit van mijn hart verliezen. Hartsrelaties plaatsen mij op een bijzondere leerplek op de school van de wijsheid, met het onderwijs van de Meester.

Ontdek hoe sterk een liefdevolle verbinding kan zijn. Dat liefde blijft hopen, dat liefde je gevoelig maakt voor de ander. Dat liefde ruimte en vrijheid biedt. Liefde erkent verschil, eigenheid, heeft begrip voor grenzen van de ander én begrip voor zelfbescherming.

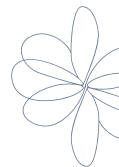
Elke liefdesrelatie vraagt moed. De moedigste liefhebber die ik ken, is de Here God. Hij houdt zelfs van mensen die zijn vijanden zijn!

Jezus stierf, hangend tussen hemel en aarde, liefhebbend, vergevend, verzoening bepleitend voor zijn vijanden. Onvoorstelbaar! De mooiste vriendschappen behoren Hem toe, maar ook teleurstellende relaties. Wat kan ik toch veel leren van God als het gaat om hartsrelaties en het liefhebben van mensen!

Hij bemoedigt mij wanneer een gesprek in mijn huwelijk vastloopt. Ik kan bij Hem terecht als een vriend(in) me verlaat. Ik ren naar de Heer toe als ik verdriet of zorg voel vanwege mijn kinderen. Hij staat naast me wanneer satan zijn pijlen richt op mijn hartsrelaties. Gods raad ligt in zijn openhartige Woord; dat is een veilig schild tegen al die suizende pijlen! Moge God je bemoedigen in je hartsrelaties, zoals Hij mij bemoedigt!

*Zij niemand iets schuldig, dan elkaar van harte en bestendig lief te hebben.
(Naar Romeinen 13:8)*

Roden, voorjaar 2017,
Gerry Velema

1. Oprechte moed

Toen Wim en ik gingen trouwen, was er een vriend die opmerkte: ‘Tjonge, jullie durven!’ ‘Wat bedoel je?’ vroeg ik. ‘Nou, de moed om samen te trouwen! Júllie twee!’ Ik begreep het nog steeds niet, waarna hij zijn ‘bewondering’ toelichtte: ‘Ik ken geen mensen die dieper van elkaar verschillen dan jullie. Wat een uitdaging!’ Overmoedig dacht ik: ach wat... ik weet Wie ons heeft samengebracht!

Tijdens de trouwdienst legden we uit waarom we trouwden en Gods zegen wilden vragen. Met een kort en bondig ‘Hier sta ik, ik kan niet anders!’ dacht ik mijn beslissing voldoende te hebben toegelicht, maar in de zaal ontstond hilariteit. Wim keek me verlegen aan... ‘Wat zeg je nu?’ seinden zijn ogen. Te laat besepte ik dat je in deze woorden ook iets anders kon horen. Nee, het was geen ‘moetje’. Ik citeerde Luthers uitspraak en maakte er mijn statement van: mijn hart laat mij geen andere keus; ik houd van Wim en ik wil graag Gods zegen vragen over deze ingrijpende beslissing. Eigenlijk kan ik niet anders, want mijn hart wil niet iets anders!

Ik weet nog steeds Wie ons heeft samengebracht. Hoe fundamenteel is dit weten onder een liefdesrelatie. Want er zijn momenten gekomen in

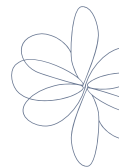

ons huwelijk, waarop Wim en ik compleet vastliepen op het feit dat we zo verschillend zijn. Ik ben de aarzeling van die vriend gaan begrijpen. Toch heeft God ons samengevoegd. Na al die jaren geloof ik nog steeds dat Wim Gods beste keuze is voor mij. In dit licht kan ik ook eerlijk schrijven over onszelf en mijn leerproces in dit ‘hartelijke’ onderwerp.

Wat heb ik dan geleerd? Dat hecht verbonden zijn geen veroordeling is of beperking. Het betekent niet: nu zit je aan elkaar vast en moet je alles samen doen. Of: je bent ontdaan van alle persoonlijke vrijheid.

Nee, niets van dat alles. Ik moest leren dat gezonde liefde het verschil in karakters juist erkent en ruimte geeft. Liefde kan verbinding bewaren wanneer het verschil ruimte vraagt of zelfs wat afstand. Liefde kan dit doen: ik hou van je en laat je nu eventjes los; doe wat je graag wilt doen, we zien elkaar straks terug. Of: ik ben het met je oneens, maar ik houd nog steeds evenveel van je; ons verschil van mening doet bij mij geen afbreuk aan onze liefde. Liefde laat de ander vrij en houdt de verbinding vast.

Liefde is emotie. Zij redeneert niet even logisch als ons verstand. Hoewel je wil bepalend is (kiezen voor de liefde), kun je niet alleen op je wil varen. De emotie liefde moet ook de kans krijgen om werkzaam te zijn.

Mijn lieve kinderen, laten wij niet liefhebben met het woord of met de tong, maar met de daad en in waarheid. (1 Johannes 3:18, HSV)

Liefde speelt zich af op een ander niveau, dieper in de ziel. Liefde kan groeien en afnemen, maar liefde bewijst vooral haar betekenis in de kracht van trouw. Heb je de ander werkelijk lief, dan blijft deze liefde in je werkzaam, ook al is er verschil of ook al is er een conflict. Met liefde in je hart ontdek je dat een hartsrelatie tegen een stootje kan. Dat een stevige ruzie geen aanleiding hoeft te zijn om de verbinding te verbreken. Een conflict kan je ook vertellen: we vinden elkaar zo belangrijk dat we tijd en moeite nemen om samen ruzie te maken. Liefde zal je vertellen dat die ander nog steeds belangrijk voor je is! In conflicten zijn we op zoek naar elkaar. Liefde helpt je de ander te vinden – en ook jezelf.

Liefde is moedig. Het vraagt oprechte moed om eerlijk, oprecht en kwetsbaar de verbinding met een ander aan te gaan. Liefde houdt van nature rekening met twee belangen, het belang van de ander en dat van jezelf. Een emotie die alleen naar één belang kijkt (vaak het eigen belang), verdient het predicaat ‘liefde’ niet.

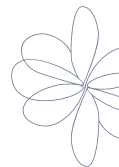
Wim en ik zijn 39 jaar getrouwd. Die liefdevolle verbinding kwam ons niet aanwaaien. Daar hebben we bewust naar gezocht, met hulp van onze God.

Vanaf onze huwelijksdag hebben we gezocht naar de ander, in de turbulentie van wonen, gezin, werk en kerk. Ik zie duidelijk dat we meer oog hebben gekregen voor onze verschillen. Het is niet meer zo erg, niet meer zo bedreigend dat we verschillend zijn. Daar is in onze verbinding ruimte voor gekomen. We kunnen samen een sterk span zijn en we kunnen elkaar soms in de weg lopen, maar verbinding is de vrucht van onze werkzame liefde die zich uit in woord én daad! Liefde groeit bij diep respect voor die ander: ‘Tjonge Wim, jij houdt het toch maar vol met mij, terwijl ik zo anders ben. Wat ben je me er lief en dierbaar om! Ik wil ook volhouden...’

O, die overmoedige uitspraak van een jonge verliefde vrouw! Wat moest ze nog veel dingen leren en ontdekken. Misschien was de sterke kracht van liefde wel mijn belangrijkste ontdekking. Liefde lag als een klein mosterdzaadje geborgen in mijn hart. Gods Woord zegt hiervan dat ze een boom kan worden, een thuis voor vele bekende en vreemde vogels, mits dat zaadje maar de kans krijgt te ontkiemen. Als ik het maar bewaar in mijn hart, als het kostbaarste bezit van mijn leven!

Ik zeg het nog steeds, overtuigder en dieper: hier sta ik, ik kan niet anders!

bemoedigingsite/verbonden/aflevering 1

*En als iemand de één overweldigt, zullen die twee tegen hem standhouden. Een drievoudig snoer wordt niet snel verbroken.
(Prediker 4:12, HSV)*

Liefde laat de ander vrij en houdt de verbinding vast.

2. Risico in de liefde

Het is maar goed dat je niet alles van tevoren weet. Je zou je misschien bedenken. Neem kersverse ouders: maar goed dat ze geen weet hebben van wat hun kindje in hun leven kan gaan aanrichten.

Maria hoorde bij de geboorte van Jezus dat er een zwaard door haar ziel zou gaan. Wij schrijven zo iets nooit op een felicitatiekaart. Dat wil je toch niet horen en zeker (nog) niet weten, ook al is het wel de realiteit.

Mooie relaties van ons hart blijken vaak ingewikkelder te zijn dan we aanvankelijk dachten. Liefhebben is risico's nemen. Het is de sleutel van je hart aan iemand anders geven. Te pas en te onpas kan die ander binnenkomen en je leven overhoop halen. Het ene moment geniet je nog enorm van het samenzijn, een volgend moment schuurt een pijnlijke opmerking. Er kleven nogal wat risico's aan het liefhebben van onvolmaakte mensen! Risico's, zoals meer weggeven dan je eigenlijk in huis hebt en dus aankunt. In relaties worden mensen soms overvraagd, of ze worden niet gezien, of gekleineerd of weggedrukt door een overheersende partner. Je liefde kan averij oplopen als de ander oneerlijk met je omgaat. Bedrogen worden door geliefden – dat doet je uitroepen naar God: 'Hoe doet U dat toch? Hoe houdt U dat liefhebben van onvolmaakte mensen toch in vredesnaam vol?'

Bij God gaan liefde en trouw hand in hand. Dat principe lijken wij verloren te hebben. Onze wereld en de tijdsgeest hebben die twee losgekoppeld. We hebben bijna altijd tijdelijk lief, eigenlijk voor zolang het leuk is. Liefhebben moet vooral leuk blijven, in onze doorgeslagen en bijna domme 'vind-ik-leuk'-tijd.

Maar wat doe je als een relatie niet leuk meer is? Als je je stoort of ergert aan die ander? Als die ander enorm vermoeiend voor je is? Blijf je trouw, ook als je bedrogen bent? Ook als die ander je gemeen weet te raken? Als de ander ontrouw is? Hoe is dat voor jou? Voel je het verzet al in je opkomen, als ik schrijf dat we trouw moeten zijn, naar het voorbeeld van onze Heer, die trouw blijft aan jou en mij? Dat is zo moeilijk.

Liefde krijgt nauwelijks nog kans om ons haar taaie spierkracht te tonen. Er is soms helemaal geen ruzie meer voor nodig om uit elkaar te geraken. We laten een relatie doodbloeden, we vergeten mensen die we ooit liefhadden; uit ons oog, uit ons hart! Het ergste van alles: we vinden het ook normaal dat we zo met relaties omgaan. Iedereen doet het zo, het is algemeen geaccepteerd. Toch, als we er iets langer over nadenken, blijkt het zinvol om te weten of dit wel de bedoeling is van zoiets kostbaars als een vriendschap of hartsrelatie.

Wim werkt in het notariaat. Hij heeft soms te maken met zogenaamde boedelruzies. Die vinden plaats wanneer een erfenis verdeeld moet

worden bij een gezin of familie waarvan de leden in onmin met elkaar leven. Dikwijls ligt de wortel voor dit kwaad veel vroeger in de tijd: moeder trok bijvoorbeeld de oudste voor, vader wilde zijn lesbische dochter niet meer thuis ontvangen. Kinderen braken met hun ouders. De ene broer wil de andere niet meer spreken. Verwaarlozing van relaties, een paar niet vergeven woorden, onattentheid, nonchalance – en dit alles levert mensen soms zulke trieste relaties of verbindingen op.

Al spreken we in onze geloofsgemeenschappen van ‘broers en zussen’, ook binnen onze kerk of gemeente gaan wij soms met elkaar om als bij zo’n boedelruzie. We hebben dezelfde Vader, we delen in dezelfde erfenis, maar zoals het gaat bij Wim op kantoor, gaat het soms in de gemeente ook: de ene groep van de familie ontvangt hij in de ene kamer, de andere groep voert de bespreking in een andere kamer. Ze kunnen niet samen door één deur. Ach, laat Vader God nu slechts één deur voor ons allen hebben: Jezus...

Ook al gaan we in onze samenleving slordig, egocentrisch en veel te gehaast om met liefde en relaties, God zoekt juist onder zijn kinderen moedige liefhebbers. Mensen die meer doen dan het normale, meer dan wat gebruikelijk is. Dat is precies waar Jezus ons in de Bergrede op aanspreekt:

Is het een verdienste als je liefhebt wie jou liefheeft? Doen de tollenaars niet net zo? En als jullie alleen je broeders en zusters vriendelijk bejegenen, wat voor uitzonderlijks doe je dan? Doen de heidenen niet net zo? Wees dus volmaakt, zoals jullie hemelse Vader volmaakt is. (Matteüs 5:46-48, NBV)

In eigen woorden hoor ik dit: ‘Kinderen van God, doe het anders dan zij die Mij niet kennen. Heb buitengewoon lief, heb lief zoals jouw Vader jou liefheeft: ga voor uitmuntende liefde. Die zal je totaal andere daden laten doen en je wonderen in verbinding met anderen geven.’

bemoedigingsite/verbonden/aflevering 2

... bij zijn komst heeft Hij vrede (verbinding, opgenomen zijn in een verbond) verkondigd aan u, die veraf waart, en vrede aan hen, die dichtbij waren; want door Hem hebben wij (nu) beiden in één Geest de toegang tot de Vader. (Efeziërs 2:17, NBG)

Liefde krijgt nauwelijks nog kans om ons haar taaie spierkracht te

3. Relaties heb je nodig

Waarom zijn relaties toch zo belangrijk? We hebben behoefte aan vriendschap en verbinding met anderen. Iemand schreef vanuit de gevangenis: ‘Als ik weer vrij ben, dan vraag ik iemand om mij aan te raken. Niet zo maar even, maar echt. Van mens tot mens. Ik ben zo lang niet meer aangeraakt, ik ben mezelf verloren.’ We hebben aanrakingen nodig om ons mens te voelen! Wie streelt er nog over je wangen, door je haren of over je armen, zoals je moeder deed – bevestigend, verbindend, liefdevol? Intimiteit hoort bij hartsrelaties. Het zegt: jij bent iemand voor mij. Ik heb je lief!

We raken elkaar veel te weinig aan. ‘Huidhonger’ is onder ouderen een ware nood, die mijns inziens mede bijdraagt aan het feit dat ouderen de zin om te leven verliezen: ze worden zo weinig meer liefdevol aangeraakt. In onze maatschappij is er zo veel kilte en afstand, we zien elkaar nauwelijks meer. Je kunt zo strak voor je uit kijken, alsof je er mee wilt zeggen: ‘Ik ben hier wel, ik betaal wel bij deze kassa mijn boodschappen, maar verder interesseert niemand hier me iets.’ Wat een nare atmosfeer straalt individualisme uit! Als ik in zo’n situatie een kind zie, probeer ik vaak bewust contact te maken. Het is mijn protest tegen de verkillings in onze samenleving.

*Laten we mensen maken die ons evenbeeld zijn (mensen, meervoud!)...
Het is niet goed dat de mens alleen is, ik zal een helper voor hem maken,
die bij hem past. (Genesis 1:26, 2:18, NBV)*

Het gaat hier niet over het huwelijk. Dat wordt meestal te snel ingevuld, maar God zegt in het algemeen over de mens: hij is niet bestemd voor het alleen-zijn. Die speciale gave van het alleenstaand zijn klinkt mooi, maar ik ben ervan overtuigd dat mensen in elke situatie en altijd een helper nodig hebben in de vorm van een medemens die bij hen past. Of je nu wel of niet een partner in het leven hebt, je hebt iemand nodig om mee in verbinding te staan, emotioneel, geestelijk en maatschappelijk. Alleen zo kun je ontdekken wie je bent; medemensen zijn als spiegels voor je ziel. Je ziet jezelf in anderen terug.

De eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat partners niet per definitie altijd de juiste helper voor hun man of vrouw zijn. Dat is niet erg. Menig gehuwde man of vrouw vindt bij een vriend of vriendin een beter klankbord. Gun elkaar dat!

Een helper spiegelt je eerlijk en oprecht. Je hebt mensen die je altijd wat te donker reflecteren. Bij hen voel je je niet begrepen, want ze geven je een onderbelicht, te donker gekleurd zicht op je zelf. Maar er zijn ook

mensen die je overbelicht spiegelen, ook dat is niet goed. Kinderen worden soms zo overbelicht door de (groot-)ouders dat ze geen juist zicht krijgen op zichzelf. Je helpt een onzeker kind niet door te roepen dat het een topper is. Wat moet je als je je een topper voelt, moeite hebt met jezelf, en je omgeving hemelt je maar op en zegt dat je een topper bent? Kan zoiets niet heel vervreemdend werken? Wie durft eerlijk met je te praten over je zwakke kanten? Een helper die bij je past, hij spiegelt oprecht, niet te donker, niet overbelicht, maar zoals je bent. Een helper durft het aan om precies te laten zien wat je sterke en zwakke punten zijn. Een vriend kan je oprecht raad geven, hij mag dat zelfs ongevraagd doen. Wees er dankbaar voor en doe er je voordeel mee!

... oprecht gemeend zijn de wonden door een vriend geslagen...

(Spreuken 27:6, NBG)

God is voor ons ook een Helper. Zuiver, eerlijk, oprecht gaat Hij met ons om. Hij ontkent onze zwakheden niet, maar komt ons te hulp met zijn wijsheid en pedagogiek. God toont ons zijn betrokkenheid. Wij kunnen weleens kritisch op elkaar reageren: 'Moet je nu voor zoiets onbenulligs ook al bidden? Denk je soms dat de hele aarde om jou draait? God heeft wel iets beters te doen!' Maar zo denkt God niet. Hij is God van mensen!

Heel persoonlijk en van hart tot hart. Dat is het unieke, het boven ons mensen uit stijgende in het goddelijk Opperwezen.

Omgaan met God is geen verzinsel van mensen. Het is ook niet voorbehouden aan zweverige geloofstypen. Het heilige boek, de Bijbel, leert mij dat God altijd al de God van mensen was. Hij noemt hen bij hun naam: God en Adam, God en Abraham, God en Jacob, God en Jozef, God en David, maar ook: God en Sara, God en Hagar, God en Mirjam, God en Ester, God en Debora! Hij is ook mijn God; Hij wil ook jouw God zijn. Juist dit unieke maakt God tot de God van mensen! Alzo lief heeft God zijn schepping...

Draai het maar gerust om: dat God een onpersoonlijke hogere macht zou zijn is een verzinsel. Dát heeft geen wortels in de Bijbel. Dat God afstandelijk zou zijn, dát is een verzinsel. Het is eveneens een dwaling te geloven dat een mens niets van God kan begrijpen. Dat is niet wat ik leer uit Gods Woord. God laat zich recht in zijn hart kijken, maar wij moeten dat heilige boek wel lezen, bladzijde voor bladzijde, woord voor woord, en letten op wat Hij tot ons zegt!

Zelfs als je dat mooie boek van God niet leest (Romeinen 1:20b), dan nog vertelt de natuur in geuren en kleuren het liefdesverhaal van haar Schepper. De schepping laat zien wat liefde is, hoe zorgzaamheid werkt. Hoe zelfs dieren, zij het beperkt, verbinding maken met elkaar. Heb je die

prachtige natuurfilm over de pinguïns en hun onnavolgbare weg om het leven door te geven weleens gezien? Wat getuigt alleen al dit wonder uit de natuur van Gods bemoeienis.

We zullen in dit boekje onszelf een beetje tegenkomen, én ook die Ander. De relatie tot je naaste, de relatie tot God – vanaf de schepping van mensen hoort je naaste er helemaal bij! Verbinding, relatie – met jezelf, met de ander en met de Here God – ze zijn zuurstof voor je ziel.

bemoedigingsite/verbonden/aflevering 3

... en u te ijveren om de eenheid van de Geest te bewaren door de band van de vrede: één lichaam en één Geest, zoals u ook geroepen bent tot één hoop van uw roeping, één Heere, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, die boven allen en door allen en in u allen is. (Efeziërs 4:3-5, HSV)

Je ziel heeft liefde nodig, zoals je lichaam roept om eten, drinken en adem.

4. Ik heb toch mijn gelijk

Mensen betekenen veel voor me. Na een ontmoeting kan ik lang bezig blijven met het contact. Soms komen hele flarden van het gesprek terug, alsof ik opnieuw moet proberen om beter te begrijpen wat die ander mij gezegd heeft, in woorden of lichaamstaal. Heb ik die ander goed begrepen? Als mensen belangrijk zijn, vraagt de verbinding zorg en aandacht. De beschikbare tijd staat vaak op gespannen voet met wat ik geven wil.

Vlak voor Wim en ik verkering kregen, kreeg ik van Wim een spelletje voor mijn verjaardag. Het heette 'Kontaktiek'. Een spel waar je contact moest combineren met slimme tactiek. Achteraf was het een signaal! Ik heb die voorzet niet begrepen en het spel ook nooit onder de knie gekregen. De een zal gaan voor contact, de ander geeft aandacht aan de tactiek. Maar wat is onze tactiek als er een conflict is in de relatie?

We neigen er naar te reageren op het topje van de ijsberg dat net zichtbaar is, maar we weten nauwelijks om te gaan met de enorme ijsmassa onder water. Soms voel je in een conflict dat er veel meer speelt dan er wordt uitgesproken. Waar reageer je dan op?

Kies je voor een korte inhoudelijke reactie, alleen op dat puntje van de ijsberg, of mobiliseer je je liefde om ook het grote onderwaterprobleem op te lossen?

Otto de Bruijne zette me op een zondagmorgen aan het denken. Hij zei: ‘God gaat meer voor relatie dan voor zijn gelijk.’ Vanzelfsprekend hééft God altijd gelijk, maar Hij vindt relatie en verbinding belangrijker dan zijn gelijk! God is soms in tweestrijd met zichzelf, en dan wint zijn barmhartigheid het. Dat proef je bijvoorbeeld in de tekst van Jakobus 2:13 (HSV):

Want onbarmhartig zal het oordeel zijn over hem die geen barmhartigheid heeft bewezen. En de barmhartigheid triomfeert over het oordeel.

Gods barmhartigheid spreekt Gods oordeel soms tegen. God is liever barmhartig dan veroordelend. Wij, zo hield Otto de Bruijne ons voor, zijn vaker geneigd ons gelijk belangrijker te vinden dan de relatie met die ander. Als we ons gelijk niet krijgen, dan stopt onze inzet voor de relatie. Bij ons lijkt het oordelen te triomferen over barmhartigheid. Bij God is het gelukkig net andersom; van Hem kun je dit leren.

Het hele conflict dat mensen uit elkaar drijft is soms niet meer dan een handvol slecht gekozen woorden: *‘It only takes a spark to get a fire glowing.’*

Een vriendelijk antwoord doet woede bedaren, krenkende woorden wakkeren toorn aan. (Spreuken 15:1, NBV)

Kunnen we blijven bij barmhartigheid als er een grimmig woord klinkt? Kun je op dat grimmige woord reageren in liefde? Kun je woede bedaren met een antwoord dat de ander het gevoel geeft: en tóch begrijpt ze dat ik boos ben? David heeft veel conflicten meegemaakt met Saul, de koning die hij ondanks alles liefhad en trouw bleef. Hij schrijft in de psalmen over hoe hij wil reageren in die moeizame relatie met Saul:

*Want met U ren ik door een legerbende,
met mijn God spring ik over een muur.
Gods weg is volmaakt, het woord van de Heere is gelouterd,
Hij is een schild voor allen die tot Hem de toevlucht nemen.
(Psalm 18:30-31, HSV)*

Ik heb nooit tegenover een legerbende gestaan, zoals David. Maar het kan je gebeuren dat je in een relatie het gevoel hebt tegenover een complete overmacht te staan. Al is je tegenspeler slechts één persoon – iemand van wie je veel houdt – hij of zij kan aanvoelen als Goliat. Een familiebezoek kan aanvoelen als het optrekken naar een vijandig leger. De werkvloer kan in je beleving veranderen in een slagveld.

Zelfs een geloofsgemeenschap kan verworden tot een bedreigende legerbende. Je gaat er nog heen, maar met vrees. Je voelt je bekeken, bekritiseerd of je hebt het gevoel op eieren te moeten lopen. In dit soort relaties vraag je je angstig af: hoe kom ik hier zonder al te veel kleerscheuren weer vandaan? Herken je deze angst? Daar ga je dan, naar je familie, naar je werk, naar je kerk, naar je partner, naar je vriend... Droge lippen en zweethanden...

Laten we het proberen, laten we het op zijn minst oprecht proberen. Daar ga je dan, maar nu met God aan je zijde. Je loopt op 'Goliath' af! Jouw hand drukt de hand van je hemelse Vader, die met je optrekt. Goliath valt neer. Ben je bang nu je over een muur van vijandigheid moet springen? Met God aan je zijde waag je de sprong en je merkt al springend: ja, Goddank, ik kan het! De kou en kilte houden me niet langer tegen! Ik zal blijven zeggen dat ik ga voor liefde en relatie! Ik ga het je tonen, dus spring ik over alles wat mij scheidt van jouw hart heen! Daar ga je dan, met God. Je stapt over verwijten heen. Je let niet meer op de liefdeloosheid, je oren zijn doof voor kwetsende opmerkingen. Ontdek dat ook jij met God over muren kunt springen!

Eerst die kostbare relatie en dan later, als we het nog steeds nodig vinden, kunnen we het ook nog eens hebben over wie er gelijk had – misschien...

bemoedigingsite/verbonden/afl levering 4

*Want zoals de bemel hoger is dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten dan uw gedachten.
(Jesaja 55:9, HSV)*

Relatiemoeilijkheden bieden ons vaak de beste kansen om innerlijk te groeien.

5. Heilige grenzen

God heeft je uniek gemaakt. Er bestaat maar één persoon zoals jij. Hier spreekt Gods immense scheppingskracht uit. God formeert mensen die van elkaar verschillen. Niet één keer vergist Hij zich. Nooit maakt Hij per ongeluk toch een kopie van iemand anders. Als gevolg hiervan móeten wij wel met verschillen omgaan! In de omgang met de ander ontdek je het verschil, maar ook jouw unieke eigenschappen.

Van alles waarover je waakt, waak vooral over je hart, het is de bron van je leven. (Spreuken 4:23, NBV)

Jij bent helemaal bedoeld om jezelf te zijn en jezelf te leven. Met precies die eigenschappen die de Schepper jou heeft meegegeven. Ik geloof niet dat God expres beschadigingen geeft aan een mensenleven; ik geloof wel dat God al onze beschadigingen ten goede kan keren en op wonderlijke wijze kan gebruiken. Ik zie mijn ernstige gehoorbeperking soms door God ‘gebruikt’ worden. Dat maakt me dankbaar en op dat moment voelt het verlies minder zwaar. Als toch elk talent, elke eigenschap, maar ook elke beperking in Gods handen bruikbaar mag zijn, hoe rijk kun je je dan voelen? Dus probeer niet iemand anders te zijn. Jij bent jij!

Daar hebben we er maar eentje van op de hele wereld. Zo'n kostbaar mens ben jij!

God wil ons helpen deze waarde in ons zelf te leren kennen. Ik word 'ontdekt' (Psalm 139). Die ontdekkingen vinden plaats in Gods licht en liefde. Dat helpt je om de waarheid over jezelf te zien en te accepteren. Want al zijn we niet volmaakt, we zijn wel geliefd! Beetje bij beetje krijg je meer zelf-inzicht. God moedigt aan wat mag uitgroeien, Hij wijst aan wat anders kan, Hij wil ook wegnemen wat niet bij jou past. God maakt me oprecht nieuwsgierig naar zijn gedachten over mij: 'Heer, waar hebt U aan gedacht toen U mij vormde in de schoot van mijn moeder?'

Liefde heeft een maatbeker. De maat van jouw eigenliefde is bijzonder belangrijk. Je gaat eerst van jezelf houden en dan van anderen. Als je niet van jezelf kunt houden, helpt God je eerst te leren om jezelf te zien als een mens van wie gehouden mag worden. Want met de maat waarmee je jezelf liefhebt, kun je anderen liefhebben.

Heb de Heer, uw God, lief boven alles en je naaste als jezelf, dit is de grondslag van alles wat er in de Wet en de Profeten staat. (naar Matteüs 22:36-40, NBV)

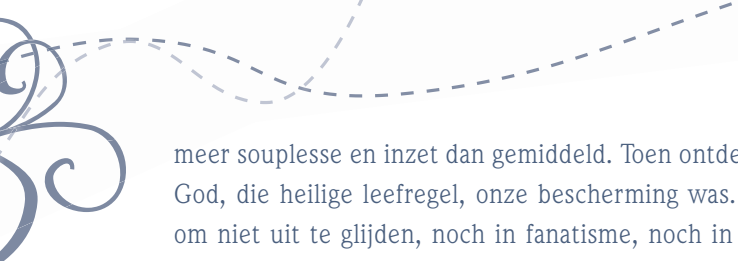

In deze woorden hoor ik een heilige grens. Ik heb soms de neiging die ander meer lief te hebben dan mezelf, soms houd ik ook meer van mezelf dan van een ander. Maar beide zijn buitenmaats. God zegt niet: geef meer liefde en aandacht aan anderen dan aan jezelf; ga jij maar honger lijden en geef al je brood weg aan hongerigen. God zegt: déél je brood, jij met de hongerigen. Deel je liefde, deel je hart, deel je tijd, deel je talenten. Leef niet alleen voor jezelf, maar leef ook niet alleen voor anderen. Deel je leven.

Dit ‘deel met anderen’ werd voor ons aanleiding om een kind te adopteren. Het werd Tiago; hij was bijna zes jaar en kwam uit Brazilië. We hadden drie eigen kinderen en dachten, simpel en logisch, dat Tiago goed in de kinderrij zou passen. Die vlieger ging niet op, want er was veel mis met onze nieuwe zoon. Hij bleek verstandelijk beperkt, slechthorend, slechtziend en hyperactief. Door verwaarlozing had hij ook ernstige trauma’s opgelopen.

Al snel werd duidelijk dat de zorg voor Tiago haaks stond op andere zorgtaken, zoals de zorg voor onze kinderen en ook de zorg voor Wim en mij. We hebben gestoeid met het idealisme dat ons gemotiveerd had tot deze adoptie. Hoe moest het nu in de praktijk? Ik leerde hier en nu dat liefde twee belangen in het oog houdt: het belang van die ander en het belang van jezelf. Hoe zouden we zo voor Tiago kunnen zorgen dat we over jaren nog steeds bij elkaar zouden zijn? Het samenleven met Tiago vroeg van Wim en mij en van onze kinderen

meer souplesse en inzet dan gemiddeld. Toen ontdekte ik dat de maat van God, die heilige leefregel, onze bescherming was. Dit hadden we nodig om niet uit te glijden, noch in fanatisme, noch in fatalisme. We hebben kunnen volhouden omdat we niet zo idealistisch waren dat we onszelf vergaten. Ik ben ervan overtuigd dat God niet het onmogelijke van ons eist, maar ons aanmoedigt bij moeilijkheden nieuwe mogelijkheden te ontdekken, ook in onszelf.

Er is ontzettend veel leed in deze wereld. Daarom is het belangrijk deze les te onthouden: niet de nood bepaalt wat jij allemaal moet doen, maar de maatbeker van jouw liefde. Liefde denkt aan meerdere belangen. Als de nood jou gaat vertellen wat jij allemaal moet doen voor anderen, kun je onder de hulpvraag bezwijken. Luister liever naar de grens van God die ons voorhoudt: heb je naaste lief als jezelf. Gebruik dezelfde maatbeker, niet meer, niet minder.

bemoedigingsite/verbonden/aflevering 5

Neem Mijn juk op u, en leer van Mij dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en u zult rust vinden voor uw ziel. (Mattheüs 11:29, HSV)

Het is goed dat wij ontdekt worden, door anderen en door onszelf.

6. *Als we van elkaar verschillen*

Toon Tellegen schreef een prachtig dierenverhaal: Egel wil graag post ontvangen. Op een boom krast hij met zijn stekels een pijl en zet er bij: ‘Brieven voor Egel hier posten!’ Als hij weer thuis is, bedenkt Egel dat de dieren nu misschien onaangekondigd bij hem op bezoek kunnen komen of hem via hun kaarten uitnodigen voor feesten en partijen. Dat zijn allemaal dingen die Egel beslist niet wil. Hij wil alleen maar post. Alleen af en toe een mooie brief, meer niet. Dus krast Egel nog op de boomschors: ‘Gelieve geen bezoek en gelieve geen uitnodigingen!’

Niet veel later huppelt Eekhoorn langs de boom en leest de wens van Egel. Een brief! Natuurlijk, hij zal een brief schrijven aan Egel. Terwijl hij een onderwerp zoekt, bedenkt Eekhoorn dat hij spontaan bij Egel langs kan gaan. Hij heeft hem de hele winter niet gezien. Hoe zou het met Egel zijn? Dan leest Eekhoorn: ‘Gelieve geen bezoek!’ O, dat is ook wat. Nou ja, denkt Eekhoorn, dan nodig ik Egel in de brief uit om zaterdag op mijn verjaardag te komen. Dat is vast leuk voor Egel, want alle dieren uit het bos komen. Dan leest Eekhoorn: ‘Gelieve geen uitnodigingen!’ Wat moet hij Egel dan schrijven? Hij blijft bij zijn voornemen Egel een brief te sturen, alleen weet hij niets meer te bedenken dan dit: ‘Beste Egel, hoi! Groetjes, Eekhoorn.’

De volgende dag vindt Egel de brief van Eekhoorn. Hij leest de brief van zijn leven. Tranen springen in zijn ogen. Die eerste twee woorden, hij leest ze wel tien keer achter elkaar en ook hardop... Beste Egel, hij is een beste Egel; wat een geweldig mooie brief van Eekhoorn!

Egel en Eekhoorn – ze zitten op twee verschillende golflengten. Respect voor elkaars eigenheid schept echter verbinding tussen hen. Als Eekhoorn zou horen hoe zijn brief is ontvangen door Egel, dan zou hij vast bereid zijn nog eens een brief te sturen. Die brieven zouden Egel en Eekhoorn met elkaar verbinden. Heel het bos zou het weten: Egel en Eekhoorn corresponderen met elkaar!

Een mooie les over leven met verschillen leerde ik in het onderwijs van Hans Groeneboer, tijdens een pastorale cursus van Koinonia. Hoe reageer je als iemand je min of meer aanvalt omdat hij of zij het niet met je eens is? Je kunt dan in de verdediging schieten, je stekels opzetten of met een boog om die persoon heen lopen. De verbinding wordt dan verbroken. Maar wat gebeurt er als je met een glimlach antwoordt op de aanval: ‘Wat interessant dat jij hier zo anders over denkt dan ik!’

Door zo te reageren waardeer je het verschil in plaats van het af te keuren. Jij negeert de aanval en opent de mogelijkheid om van het verschil geen loopgravenoorlog te maken. Juist de neiging die ander te veranderen geeft

geen erkenning aan het verschil. We lopen een grote kans dat we elkaar hierdoor tekort gaan doen. Erken het verschil, waardeer het en laat het rustig staan. Het is nu eenmaal zo dat we van elkaar verschillen. Jouw antwoord zegt ook: ik wil vanwege het verschil niet uit onze verbinding stappen; jij mag anders zijn en er anders over denken dan ik. Ik geef je wat ik je geven kan.

Struikel er niet over als je oploopt tegen het anders-zijn van je naaste: je partner, je kind, een vriend of vriendin. Loop er niet op stuk, ga niet mee-egelen om Egel tevreden te stellen, ga je ook niet hullen in een nepvachtje om Eekhoorn tevreden te stellen. Jij bent jij en niet die ander. Er is ruimte nodig, gun elkaar die. Liefde kan dit opbrengen. Die zegt niet: ik moet je kunnen begrijpen om je lief te hebben. Liefde begint met een simpel briefje vanuit een open hart: Beste Egel!

In Gods heilige wet staat: behandel je naaste zoals je zelf behandeld wilt worden. Wie zo in het leven wil staan, doet meer dan het gewone, doet meer dan het alledaagse. Dan geef je het beste van jezelf aan die ander, maar ook aan jezelf! Doe dit met blijdschap!

bemoedigingsite/verbonden/aflevering 6

... en wil iemand met u rechten (in conflict treden) en uw beemd nemen, laat hem ook uw mantel; en zal iemand u voor één mijl pressen, ga er twee met hem. Geef hem, die van u vraagt, en wijs hem niet af, die van u lenen wil. (Matteüs 5:40-42, NBG)

Liefde kan liefhebben zonder te begrijpen.

7. *Verbinding verbroken*

Er is verschil tussen muren om je heen en grenzen in relatie tot anderen. Muren sluiten je af voor die ander. Mensen lopen tegen een muur op als ze contact met je zoeken, ze stoten hun neus of ze bezeren zich als ze te enthousiast op je af komen hollen. Een grens vraagt die ander even stil te staan bij de condities waarop jij in verbinding wilt treden met die ander. Als we onze grenzen verwaarlozen, bijna niet in staat zijn om op een respectvolle manier grenzen aan te geven, dan gaan we muren bouwen om onszelf te beschermen. De stekels van Egel werken als een muur, de gekraste woorden op de stam van de boom tonen zijn grens. Niet alleen Egel moest nadenken over zijn grens, maar ook Eekhoorn. Dat is precies waar een grens voor dient: vaart minderen, je bewust zijn van condities en de vraag beantwoorden of je hierin mee kunt en wilt gaan. Het is belangrijk dat wij gezonde grenzen stellen. We worden boos op grensoverschrijdend gedrag van anderen, maar in plaats van boos worden zou je beter deze energie kunnen inzetten voor zelfbescherming: bescherm jij je grenzen beter.

Conflicten zijn als 'schermutselingen aan de grens'. Ze dagen ons uit te laten zien waar we voor staan. Egel zei: 'Stuur me alleen een brief;

alle andere hartelijkheden hoeven voor mij niet.’ Eekhoorn kon niet meer op papier krijgen dan ‘Hoi!’ Ongetwijfeld zal Egel later horen van het feest van Eekhoorn, waar alle dieren welkom waren. Hij weet misschien ook dat Eekhoorn van lange gezellige brieven houdt en dat Konijn en Eekhoorn veel met elkaar schrijven. Dat de brief zo kort was, lag niet aan onwil van Eekhoorn, maar aan de grens van Egel. Wat je zaait, ga je oogsten. Wie hartelijkheid zaait, oogst hartelijkheid. Wie gereserveerdheid zaait, ontvangt dit terug.

Een voorbeeld van een schermutseling is een conflict tussen twee oudere zussen. Ze hielden veel van elkaar, maar kregen toch een woordenwisseling. Het gevolg was dat ze niet meer bij elkaar kwamen. Door hun hoge leeftijd bestond de mogelijkheid dat ze elkaar hier op aarde nooit meer zouden zien. Drie jaar lang duurde deze koppigheid. Ze vonden allebei dat ze gelijk hadden en ze wilden dat gelijk ook hebben. Daarvoor offerden ze de relatie met hun zus op. Zo hadden ze het thuis geleerd: ‘bescherm jezelf’ was hetzelfde als ‘bewaak je gelijk’! Laat je de kaas niet van je brood eten. Zonder spijt geen vergeving! Hun zus zat fout, die moest de eerste stap zetten. Dus wachtten ze allebei tot hun zus zou komen en ondertussen misten ze elkaar drie kostbare jaren!

In een conflict is het grootste gevaar dat we iets van onze liefde verliezen. Hoop, geloof en liefde, maar de meeste van deze drie is en blijft de liefde. Als je je liefde verliest... dan verlies je iets kostbaars uit je hart. Bescherm je hart tegen verlies van kostbare liefde! Minder liefde maakt van jou de grootste verliezer in een conflict. Misschien is verlies van liefde wel veel erger dan elkaar niet meer zien. Liefde kan bewaard blijven in je hart, dwars door jaren van een conflict heen, tot de dag waarop je elkaar terugvindt...

Onbarmhartig zal het oordeel zijn over wie geen barmhartigheid heeft bewezen; maar de barmhartigheid overwint het oordeel. (Jakobus 2:13, NBV)

Die twee oude zussen... Hadden ze maar beter naar hun hart geluisterd! Hun eigen hart vertelde hun elke dag: 'Wat mis ik mijn zus! Ik heb bergen liefde voor haar; zal ik hier straks mee sterven? Ik wil het liever nu, bij mijn leven, aan haar geven. Zus, mijn zusje, waar ben je?'

Na drie jaar stapte een van de twee op de ander af. Ze was de dapperste, een kind van God. Het conflict verschrompelde al bij de begroeting. Terwijl ze haar zus omarmde, werd zijzelf omarmd. Ze gaf vergeving en ontving die prompt terug. Liefde roept liefde op, genegenheid wordt met genegenheid beantwoord. Het probleem hoefde niet meer uitgepraat te

worden, het behoefde geen aandacht meer. Beide zussen wisten nu dat er iets nog erger was dan een conflict hebben: elkaar zo lang moeten missen. Dat nooit weer!

Verlies van liefde is gevaarlijk. De eis 'ik wil gelijk hebben' of 'ik wil eerst een excuus horen' werkt als muur in een relatie en je verliest je liefde. Die muur zet niet alleen de ander buiten jouw leven, maar zet ook jou gevangen. Je denkt dat je hart weer open zal gaan en alles weer oké zal zijn zodra je je gelijk krijgt, maar hierin kun je je vergissen. Komt eenmaal de kou in een hartsrelatie, dan is het moeilijk die er weer uit te krijgen. Juist als er schermutselingen zijn, pas dan extra goed op de liefde van je hart!

bemoedigingsite/verbonden/aflevering 7

Behoed uw hart boven al wat te bewaren is, want daaruit zijn de oorsprongen des levens. (Spreuken 4:23, NBG)

Liefde roept liefde op, genegenheid wordt met genegenheid beantwoord.

8. Een emotionele vrouw

We zijn dus verschillend, Wim en ik. Ik ben emotioneler dan hij. In deze conclusie hoorde ik jarenlang een nare bijklank. Ik vertaalde 'Jij bent emotioneler' met: jij 'denkt' vanuit je gevoel en dat is van mindere kwaliteit dan het verstandige denken; dus kom tot de orde en luister naar de rede. Die rede klonk zo redelijk en emoties kunnen zo onredelijk zijn.

God had me emoties gegeven, maar wat moest ik ermee? Ze konden met me aan de haal gaan, ze konden me wegdrukken en onzeker maken. Ze waren soms zo tegenstrijdig en ook in mezelf legden mijn emoties het vaak af tegen mijn denken. Emotioneel? Ik vatte de constatering 'wat ben jij een emotionele vrouw' beslist niet op als een compliment, ik voelde me eerder weggezet. Je had er eigenlijk niks aan, daar leek het op. En daar krijgt iemand die rijk bedeed is met emoties geen gezond zelfbeeld van. De tijd werd rijp om hier beter zicht op te krijgen, om te onderzoeken wat nu eigenlijk waar was over emoties. Wat was hun waarde? Wat moest ik met het verschil tussen rationeel en emotioneel? In deze zoektocht kwam God me helpen. Het werd een koninklijk ingrijpen van onschatbare waarde en zo mooi en zeker ook zo echt emotioneel!

Ik prijs de Heer voor het verschil, ook al heb ik jarenlang gewenst even stabiel en rationeel te zijn als mijn man. Ik zag niet hoe ik mezelf verwierp met de gedachte: liever Wim dan Gerry. Ik had dit boekje niet kunnen schrijven als ik zo was blijven denken en voelen. Maar ik ben jarenlang aan de slag geweest met ideeën en gevoelens die me schade toebrachten. Jezelf leren kennen, waarderen, liefhebben, gewoon zoals je bent, is een opdracht van God aan ons allemaal. Het kan je jaren kosten voor het kwartje gaat vallen, ook bij jou. De tijd moet rijp zijn om het te pakken: God maakt geen rommel en God heeft jou en mij gemaakt! Mensen zijn het waard om geliefd te worden – en dat geldt dus ook van mij!

De veranderingen begonnen door te dringen toen ik ging zien dat de Heer me juist gebruikte vanwege mijn emoties. Hij diskwalificeerde me niet vanwege mijn emoties. Veel bemoedigingen ontstonden vanuit mijn gevoelsleven. Vaak zag ik met verbazing hoe emoties bevrucht werden door de Heilige Geest en zo diepe zeggingskracht kregen. De kracht van kwetsbaarheid werd iets van mij, niet als theorie, maar vlees en bloed. God gebruikte mijn empathie om anderen aan te voelen en te begrijpen. Ik geloof dat Gods Heilige Geest graag samenwerkt met een fijn ontwikkelde intuïtie. God liet me zien dat Hij wel iets met mijn emoties kon – en heel veel zelfs! In Gods koninkrijk worden verstand, wil en ons denken hoog geschat, maar onze emoties zijn zeker niet minder.

De laatste hobbel om deze verwerping de baas te worden, heb ik nog niet zo lang geleden genomen. Ik hoorde een preek over Lea. Wat is die Lea diep gekwetst, eerst vanwege haar fletse ogen, toen het drama op de eerste dag van haar huwelijk: Jacob voelde zich bedrogen, hij wilde Lea's zus als vrouw. Daarna volgden jaren waarin Lea op de tweede plaats stond bij haar geliefde. Wat een afwijzing overkwam haar.

Die zondag hoorde ik de waarheid van God: elke afwijzing (ook zelfafwijzing) is een kwaad in Gods ogen. Een groot kwaad zelfs! God haat afwijzing, hoe keurig wij haar ook verpakken. De preek drong diep mijn ziel binnen; het was alsof alles in en om me heen rijp was geworden om nu vrij te komen van deze nare leugens. Ik was er klaar mee!

Na de dienst heb ik om voorbede gevraagd, want ik wilde na deze preek niet zo naar huis. Als ik je iets mag meegeven: doe iets als Gods Geest je hart aanspreekt. Ga niet over tot de orde van de dag, zonder er iets concreets mee te doen! Aarzel je iets te lang, dan is het moment voorbij. Het moment waarop mijn hart antwoordde: 'Ja Heer, ja, ik kom tot U. Hier ben ik. Help mij alstublieft, want het doet zo'n pijn en ik kom er in eigen kracht niet bovenuit.' Tijdens dit gebed werden rustig, maar overtuigend, in Jezus' naam de leugens en afwijzing over mij verbroken.

Diezelfde middag moest ik nog even in de studio van de Bemoedigings-site zijn. Ik was er alleen en terwijl ik bezig was met een opname, was het alsof

Gods Geest me opnieuw aangreep. Terwijl ik een bemoediging uitsprak, sprak ik ineens andere dingen uit dan ik voorbereid had. Ze klonken me als nieuw in de oren: 'Mijn dochter, mijn kind... wat oordeel je toch hard over jezelf... Kijk nu toch eens goed naar Mij. Zie je het dan niet?' Dit was de Heer, onmiskenbaar. 'Ik ben een emotionele God! Vertelt mijn woord niet over de vele emoties die Ik ken? Ik ben ook emotioneel en jij lijkt op Mij.' Het was slechts een oogwenk, maar ineens kwam het binnen en het ontroerde diep. 'Gerry, nu is jouw voelen nog onvolkomen, raadselachtig soms, maar juist vanwege je emotionaliteit zal er nog zo veel moois wachten bij Mij: je zult volmaakte emoties kennen, gevoelens die ver de rijkdom van hier en nu overstijgen. De vreugde van je geloof is slechts een voorproefje van wat er wacht in Mij! Dank Mij voor je emoties; wees er rijk gezegend en blij mee!'

Wat er op dat moment gebeurde ervaar ik nog steeds als een groot wonder. Ik werd verbonden! Een verbinding met God, maar ook een verbinding tussen hoofd en hart. Dit was waarheid die me vrij zette. Op dit moment vond ik de diepste reden die er bestaat om mijn emotionaliteit te omarmen als een geschenk van God aan mij. Als mijn hemelse Vader emotioneel is, dan mag en dan wil ik het ook zijn! Vaders beeldrager mag ik zijn. Ik werd in mijn kracht gezet, zoals geen menselijke therapeut het voor elkaar krijgt. Dank U wel, Here God!

bemoedigingsite/verbonden/aflevering 8

*Mijn God zal in al uw behoeften naar zijn rijkdom heerlijk voorzien,
in Christus Jezus. (Filippenzen 4:19, NBG)*

*Gods Heilige Geest werkt graag samen met een sijn ontwikkelde
intuïtie.*

9. Boos zijn op elkaar

Schelden doet wel zeer!

We zijn verantwoordelijk voor wat we uiten en voor de manier waarop we dat doen. We spreken met woorden (verbaal), maar tachtig procent van onze communicatie is non-verbaal, via houding, toon of gelaatsuitdrukking. Het is opmerkelijk dat de Heer ons het uitschelden van elkaar zo zwaar aanreikt: het in woede afsnauwen van je naaste is in Gods ogen al bijna gelijk aan moord.

Wie tot zijn broeder zegt: ‘Leeghoofd!’ of ‘Dwaas!’ zal vervallen aan de Hoge Raad of aan het hellevuur. (naar Matteüs 5:22, NBG)

Wij leven in een land waarin elkaar beledigen bijna een grondrecht is, maar we weten niet meer hoe we de ander op een normale manier duidelijk kunnen maken waar onze grenzen liggen. Goed confronteren is een kunst die nog maar weinig mensen verstaan.

Boosheid hoort bij onze vier basisemoties: boosheid, angst, blijdschap en droefheid. Ik ben opgevoed met het idee dat je niet boos mag zijn: dat is niet netjes. Hierdoor heb ik ook niet geleerd hoe ik goed met boosheid

kan omgaan. Boosheid heeft betekenis. Het is belangrijk dat je boos kunt worden. Meestal word je boos zodra er een grens wordt overschreden. Dan helpt boosheid om krachtig een ‘Tot hier en niet verder!’ te laten horen.

Je krijgt me niet snel boos, maar is het lontje gaan branden, pas dan maar op. Daarom spreekt het mij zo aan dat de Here God zegt: ‘Als je boos bent, Gerry (ik mag dus wel boos worden, alleen...), zondig dan niet!’ Nog een veiligheidsadvies: ‘Laat de zon niet ondergaan over uw boosheid, geef de duivel geen kans’ (Efeziërs 4:26, NBV).

Boosheid is mijns inziens een tijdelijke, felle emotie. Deze emotie brengt je op de rand van het betamelijke, daar moet je binnen zien te blijven. Zondig niet in je boosheid. Ik vind dat een hele opdracht. Bovendien wordt in boosheid de soep altijd heter opgediend dan geconsumeerd. Je moet boosheid leren verstaan en doorzien. Boze woorden kun je beter niet letterlijk interpreteren en het is ook niet handig om mensen op hun boze uitspraken vast te pinnen. Als je dit begrijpt, ga je misschien ook de boosheid van God in de Bijbel anders verstaan.

Een tijdelijke, felle emotie. Gods advies: ga niet de nacht in met je boosheid. Concreet betekent dit dat boosheid nooit langer dan 24 uur mag

duren. ‘Laat de zon niet ondergaan over je boosheid’ neem ik vrij letterlijk: ik wil niet met boosheid gaan slapen. Als boosheid nog heftig is, dan parkeer ik haar bewust even, maar wel buiten mijn slaapkamer! Wim en ik hebben deze afspraak: rond elf uur stoppen we met een zwaar gesprek, dan onderbreken we het conflict. We willen de dag goed afsluiten. Morgen gaan we verder.

Het is een zegen als je op deze manier samen waakt over je relatie. Je weet dat je het nog oneens bent met elkaar, je weet dat je elkaar verdriet hebt gedaan, maar voor dit moment sta je naast elkaar. Liever nog: lig je naast elkaar, en wens je elkaar toch een goede nachtrust. Geloof me, dat geeft een wonderlijke verbinding en diep respect voor elkaar, al ligt er een onopgelost conflict buiten de deur.

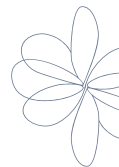
Ben je boos op God, dan geldt dezelfde raad: ga niet slapen met deze boosheid. Zorg dat je hart geborgen ligt in de hand van God. Ook al begrijp je Hem niet, staak je boosheid, zoek de verbinding en slaap in vrede met God! Morgen is er een nieuwe dag om verder te gaan, op zoek naar een oplossing voor het conflict.

Boosheid kan heilzaam werken. ‘Oprecht gemeend zijn de wonden door een vriend geslagen’ (Spreuken 27:6, NBG) of, zoals deze tekst wordt verwoord in de NBV: ‘Het verwijt van een vriend is oprecht.’

Het mooiste moment bij elk conflict is het moment van de verzoening. Als de ruzie beslecht wordt, kan er een verdiepingsslag gemaakt worden, doordat je elkaar en jezelf beter gaat begrijpen. In het begin van mijn huwelijk had ik last van jaloezie. Ik voelde me als jonge vrouw zo onzeker dat ik in vriendinnen soms een leukere vrouw voor Wim zag dan ik mezelf vond. Niet erg prettig, die jaloezie. Op een dag was ik van huis en hoorde ik toevallig dat mijn ‘allerleukste’ vriendin bij Wim was. Het toeterde en weerlichtte in mijn hoofd. De hele rit naar huis stormde het in me. Ik schaam me hier natuurlijk voor, maar de opmerkelijke afloop zal ik nooit meer vergeten en die wil ik je graag vertellen.

Toen ik die avond thuiskwam, werd ik door beiden hartelijk begroet, de koffie stond klaar en ze waren blij me te zien. Maar ik was blind en opgefokt. In deze boosheid zondigde ik wel, en flink ook! Als een vulkaanuitbarsting brak ik open en gooide al mijn angst, boosheid en verdachtmakingen er uit. Pijnlijke en bittere woorden. Wim ging koffie halen en mijn vriendin, die de zwaarste lading had gekregen, opende totaal onverwachts haar armen en zei: ‘Kom hier jij, mallerd! Wat denk je nu toch allemaal? Ik hou veel te veel van jou, van mijn eigen man en van jouw Wim om zoiets te doen.’ Ik aarzelde en schaamde me diep. Wat had ik uitgekraamd? Ik hilde en kon haar niet aankijken. Nog minder durfde ik op haar uitnodiging in te gaan. Toen stapte ze op mij af en sloeg haar armen om me heen.

A decorative swirl on the left side of the page, with a dashed line extending from it across the top of the page.

Voor ik iets kon zeggen over spijt, voelde ik dat ik vergeving had ontvangen. Haar houding liet niets heel van al mijn boosheid. Het is aan haar te danken dat onze vriendschap die avond geen averij heeft opgelopen.

Wat zou de wereld er toch anders uitzien als christenen meer op deze liefdevolle manier zouden reageren. Let niet altijd op de woorden die in boosheid uitgebraamd worden, maar let op wat je nog in huis hebt voor die ander. Handel zoals Christus met ons omgaat: net op tijd zien dat er misschien wel iemand heel erg bang is geweest, of dat die grote woorden een onzekere ziel verraden, dat het felle ‘weg met jou!’ ook kan betekenen ‘ik mis je zo!’ Met inzicht en wijsheid van Christus begrijpen we zo veel meer en veroordelen we elkaar niet.

bemoedigingsite/verbonden/aflevering 9

*Een mens vindt vreugde in een goedgekozen antwoord, de juiste woorden op de juiste tijd – hoe voortreffelijk is dat.
(Spreeken 15:23, NBV)*

Volg in alles die verzoenende Voorganger van je!

10. Hechting en eenzaamheid

Eenzaamheid komt veel voor. Je kunt alleen leven en je bijna nooit eenzaam voelen, maar je kunt ook te midden van anderen je heel eenzaam voelen. Binnen een huwelijk komt er net zo veel eenzaamheid voor als er buiten. Ook kinderen en tieners kunnen zich eenzaam voelen en onbegrepen. Om je te kunnen hechten aan anderen is het nodig dat je je veilig voelt. Deze veiligheid neemt toe als je het gevoel hebt begrepen te worden. De ander begrijpen is niet hetzelfde als het met die ander eens zijn. Je kunt van mening verschillen en die ander toch laten voelen: ik begrijp je wel! Dat laatste is onmisbaar voor hechting en je thuis weten bij de ander.

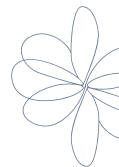
Het zou niet nodig moeten zijn dat kinderen zich afvragen of hun ouders wel van hen houden. Onzekere kinderen moeten niet horen: stel je niet aan, wees een flinke meid! Het zou kinderen niet verweten mogen worden dat ze er iets langer over doen om groot en zelfstandig te worden dan een buurmeisje. Dwing een kind niet, manipuleer een kind niet en zeker niet om dingen te doen waar het nog niet aan toe is. Laat kinderen mogen rekenen op onvoorwaardelijke liefde, bescherming, bevestiging en verzorging! Als het hieraan ontbroken heeft in de jeugd, wacht de volwassen geworden man of vrouw een hoop herstelwerk.

Herstel is mogelijk, God is de grote Repareteur van mensen. Maar voorkomen blijft altijd beter dan genezen.

In mijn kinderjaren speelde angst een rol. Het was een beetje een vreemde angst, ik kon het mijn ouders niet goed uitleggen. Ik was bang dat ze me liever kwijt dan rijk waren. Ik was bang dat ze de deur van onze flat niet zouden opendoen als ik uit school thuis kwam. Deze vreemde angst kreeg later een naam: verlatingsangst. Toen ik eenmaal volwassen was, lag er werk op mijn bordje: ik moest zorg gaan dragen voor dat kleine meisje met haar vreemde angsten.

Ik moet het mezelf vaak voorhouden (het is niet zo vanzelfsprekend voor me) dat ik geborgen ben in de liefde van God, dat niets me kan roven uit zijn hand. Die grote Vaderhand heb ik als meisje van acht al eens boven me gezien in een indrukwekkende droom. Alsof de Heer tegen dat bange kind zei: 'Waar je ook heen gaat, Ik zal overal met je meegaan en je beschermen!' De sensitiviteit die mijn leven vandaag kenmerkt, lag ook al als een minizaadje in mijn ziel toen ik klein was – alleen: wie wist er van? God in ieder geval!

Dankzij het praktische en pastorale onderwijs van Koinonia kreeg ik meer inzicht in wie ikzelf was. Ik leerde nadenken over mijn behoeften. Ook over de vraag wie in mijn behoeften zou willen voorzien. Want het is een

valkuil om het te veel van mensen te verwachten. De Bijbel leert dat juist God wil voorzien in onze behoeften.

Mijn God zal uit de overvloed van zijn majesteit elk tekort van u aanvullen, door Christus Jezus. (Filippenzen 4:19, NBV)

Er zijn dingen die God kan herstellen, zoals het fundament van je bestaan. Als er sprake is van te weinig hechting en basisvertrouwen, dan wil God daarin voorzien. Als het fundament niet goed gelegd is, kan God dat herstellen. Als er voor jouw grenzen, jouw 'ja!'- en 'nee!'-zeggen in je kinderjaren nauwelijks aandacht was, zal God je helpen om alsnog veilige grenzen te ontwikkelen, die passen bij jouw ziel.

Veel van de bemoedigingen die ik doorgeef, zijn woorden die ook mijzelf bemoedigen. Het gebeurt regelmatig dat de bemoediging van de week heel sterk werkt(e) in de week die voorafging aan of volgt op de uitzending. Bemoedigen gaat dwars door mijn eigen ziel heen; zo wil ik er ook instaan. Ik heb zelf bemoediging nodig en deel uit wat er ook tegen mij gezegd kan worden! Zoals ook een prediker eigenlijk gezien kan worden als een bedelaar, die andere bedelaars vertelt waar je gratis brood kunt halen. Nooit boven, maar altijd naast de mensen.

Ken jij het verschil tussen hemel en hel? Het volgende verhaaltje zet aan tot denken. Stel je twee identieke ruimten voor. In het midden staat een grote tafel met de heerlijkste gerechten en dranken. Hier mogen mensen gaan aanzitten, aan een banket. Er is alleen één probleem, zowel in de hemel als in de hel: de mensen kunnen hun ellebogen niet buigen.

In de hel duurt het niet lang of het probleem frustreert de mensen enorm. Ze willen eten, maar dat lukt niet. Niets van al dat heerlijke eten en drinken bereikt hun mond. Er wordt geschreeuwd, geklaagd, verweten en gevloekt. De rest van de verschrikkingen zal ik je besparen.

Maar in de hemel is het meteen feest. Er wordt gelachen en plezier gemaakt. Hier is het probleem van de ellebogen zo opgelost: de mensen geven elkaar te eten.

Het verhaaltje toont ons iets belangrijks: je leeft vanwege je zorg voor de ander. Je ontvangt door eerst te geven. Maak hier geen wet van, doe met deze regel niet aan wiskunde, en zet hem zeker niet in voor financieel gewin, maar leef hem uit: ‘Geef en jou zal gegeven worden! Geef wat je zelf ook nodig hebt en je zult het terug ontvangen in dit leven, honderdvoudig!’ (naar Lucas 6:38 en Marcus 10:29, 30, NBV)

A decorative swirl on the left side of the page, with a dashed line extending from the top left towards the right.

God wil eenzamen een thuis bieden. Welke dappere eenzame begint een thuis te zijn voor anderen? Mis je vriendschap in je leven? Wees een vriend! Zijn er geen mensen die naar jou willen luisteren? Ga er eens voor zitten en luister jij eens naar iemand anders. Voel jij je onbegrepen? Hoeveel mensen geef jij het gevoel dat jij ze begrijpt? Denk jij dat je niet meetelt? Wie tel jij mee als je een feestje organiseert? Komt er niemand voor je op, doe jij het dan: kom op voor iemand die niet durft te spreken. Met de maat die jij gebruikt voor anderen, wordt jou de maat genomen. Wees een veilige partner voor andere mensen. Zorg liefdevol voor de verbindingen met anderen en je zult ontdekken dat hechting en geborgenheid in jouw relaties zullen toenemen.

bemoedigingsite/verbonden/aflevering 10

*Maar wie zich aan de Here becht, is één geest (met Hem).
(1 Korintiërs 6:17, NBG)*

In Gods banden wordt ons delen vermenigvuldigen.

11. *Duivelse dialogen*

Soms belanden we in een duivelse dialoog. Deze term komt uit het boek *Houd me vast*, geschreven door Sue Johnson. Een aparte benaming, die staat voor een gesprek waaraan geen van beide gesprekspartners eer weet te behalen. Zo'n gesprek brengt alleen verliezers voort. Het is uitputtend, je wordt er doodmoe en flink gefrustreerd van. Alle verbinding is zoek; het enige wat je daarna overblijft, is je wonden likken.

Sue Johnson wil mensen die van elkaar houden leren dat ze een gemeenschappelijke vijand hebben die hen meezuigt in een duivels gesprek. Voor mij is de duivel realiteit, ik ben ervan overtuigd dat hij echt bestaat. Hij is vaak de lachende derde bij het stuklopen van een hartsrelatie. Dus geloof ik meteen in zo'n duivels plan, bedoeld om zo veel mogelijk verbindingen te ontwrachten.

Hoe ontwikkelt zich zo'n duivelse dialoog? Vaak wordt er iets verteld wat niet goed aankomt bij de ander. Het gesprek start bijvoorbeeld al met vooringenomenheid. Degene die het gesprek opent, lost een schot voor de boeg, poneert een feit, verwijt of mening. De ander voelt zich aangevallen. Hij – of zij – reageert vervolgens op wat er gezegd wordt en niet op wat er op de achtergrond meespeelt. Dat geeft aanleiding tot een nieuw verwijt: je

begrijpt me niet. In bijna alle conflicten tussen mensen speelt dit een rol. Hoe kwetsbaarder en eerlijker wij zelf durven te zijn, hoe meer kans we hebben dat onze partner (vriend, vriendin, moeder, zoon, dochter, collega) zich ook kwetsbaar durft op te stellen. Liefde roept liefde op, strijdbaarheid roept strijd op. Verwijt krijgt verwijt terug, verdediging van mezelf vraagt om verdediging van de ander. Maar kwetsbaarheid... appelleert aan kwetsbaarheid!

In een duivelse dialoog brengt spanning een dans tot leven. Hierbij zoeken we elkaar op, maar op een ongelukkige manier. We vallen aan, we slepen er oude koeien bij, spreken op verschillende golflengten, verwijten de ander dat wij niet begrepen worden, dwingen en manipuleren en we bevestigen ondertussen onze verbinding niet. Onze dans is vol protest en woede; Sue Johnson noemt het daarom een protestpolka. De relatie voelt bijna 'hels' aan, vanwege een keihard 'nu ieder voor zich'. Dat laat jou en de ander ongeliefd en berooid achter.

Wim en ik zijn een paar jaar geleden naar een weekend van 'Beter verbonden' geweest. Het werd verzorgd door drie christen-psychologen die met echtparen werken aan een meer open en veilig verbonden relatie (voor meer informatie: zie achter in het boek). Ze doen dit op basis van het werk en het boek van Sue Johnson. Elk liefdesstel, of je nu wel of geen problemen op dit vlak kent, zou zichzelf en de ander af en toe een APK van de hartsrelatie moeten

gunnen. Het weekend was zeer de moeite waard en heeft mooie dingen opgeleverd. Iets daarvan vind je in dit boekje terug.

Duivelse dialogen bevestigen jou dat het niks wordt tussen die ander en jou. Ze laten je geloven dat je er alleen voor staat. Dat je het maar moet opgeven, omdat je er anders misschien aan onderdoor gaat. De duivel is er een meester in het slechtste in ons naar boven te halen, maar Gods Geest is er de Meester in het goede in ons aan te wakkeren en tot bloei te brengen. Wie is jouw meester? Door wie laat jij je beïnvloeden? De situatie blijft identiek bij beide meesters: onze verbindingen vinden plaats tussen onvolmaakte mensen. En toch kan de uitkomst zo anders zijn, als je staat onder de invloed van de Meester van de liefde en naar Hem luistert wat betreft je omgaan met anderen, of niet.

Er zal altijd pijn zijn, er zullen zich altijd teleurstellingen voordoen, omdat we als partners zo verschillend zijn. Houd hoop zolang er pijn is vanwege ruzie. Dit verdriet vertelt namelijk: ik beteken iets voor die ander. Deze hoop kun je positief inzetten. Als jij iemand verdriet kunt doen, kun je hem of haar ook goed doen. Je hebt de sleutel tot zijn of haar hart; gebruik die sleutel goed! Ga naar binnen met je liefde, met je woorden van hoop. Juist nu de vonken er van af vliegen en het tegendeel waar lijkt te zijn, moet je niet bang zijn, maar juist moedig! Met God aan je zijde kun je dwars door je tranen heen

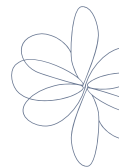
zeggen: 'Lieverd, we begrijpen elkaar op dit moment niet, maar wees niet bang; ik laat jou niet alleen. Ik houd nog steeds van je en ik vind dit conflict rot voor jou, en ook voor mezelf. Maar ik houd je toch vast en ik ben er nog steeds voor je!'

Ik geloof in de kracht van samen bidden. Wat een kracht hebben we als kinderen van God omdat wij bij conflicten op de knieën kunnen gaan. Wij kunnen onze onmacht bij God brengen, samen schuld belijden, ons verdriet uiten, samen om wijsheid en inzicht bidden. Geloof me: wie dit wil doen omdat de Meester het zegt, komt onder de invloed van deze Meester. Dit kan niet anders dan positief uitwerken op je verbinding. Tegen zoiets sterks als het gemeenschappelijke gebed kan de boze niet op.

Hadden we zojuist nog ruzie en begrepen we niets van elkaar, zie ons weer schouder aan schouder in dezelfde strijd verenigd! De gemene lachende derde valt aan, maar krijgt geen voet aan de grond bij ons beiden. Liefde, geloof en hoop, maar de liefde is het sterkst!

Als u hem vergeeft, doe ik het ook. Als ik hem iets te vergeven heb, doe ik het omwille van u, ten overstaan van Christus. We moeten namelijk oppassen dat Satan ons niet gebruikt; zijn plannen kennen we maar al te goed.

(2 Korintiërs 2:10-11, NBV)

bemoedigingsite/verbonden/aflevering 11

Ons resten geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de grootste daarvan is de liefde. (1 Korintiërs 13:13, NBV)

Niet elke relatie kan en zal gered worden, maar waar liefde samenwerkt met geloof, is er hoop. En hoop doet leven.

12. Schudden op je grondvesten

Henk schreef me een brief over een bitter conflict met zijn ouders. Ze waren ook christen, net als hij. Wat er tussen hen gebeurd is, getuigt van weinig christelijkheid. Er was een moeilijke situatie ontstaan, met weinig tot geen aandacht voor oorzaak, gevolg en letselschade. Alles werd bedekt met een grote mantel van zogenaamde liefde.

Het was door God al vergeven, nog voor betrokkenen goed en wel doorhadden wat er gebeurd was. Ze moesten vergeven, nog voor ze de reikwijdte van de ellende konden overzien. Want 'als God vergeven heeft', wie is de mens dan dat hij zijn naaste nog schuldig houdt? De woorden 'wie zonder zonde is, werpe de eerste steen' kenden de ouders van Henk heel goed. Ze gooiden ze hun zoon voor de voeten. Henk kon niet meer voor- of achteruit. Hoe zit dat met vergeving? Moet je vergeven?

Het verhaal van Henk is een samengesteld verhaal met fragmenten uit verschillende situaties die ik ben tegengekomen. Soms vindt iets vergelijkbaars plaats in een gezin, tussen vrienden, en ook in een geloofsgemeenschap kan het voorkomen.

De vraag om vergeving komt in de ene situatie helemaal niet, maar soms komt de vraag ook te snel. Alsof de dader het niet kan verdragen dat hij

zijn eigen glazen heeft ingegooid. Maar vergeving is niet bedoeld om alles weer glad te strijken. Tot vergeving komen vraagt tijd. Vergeving is het kwijtschelden van schuld. Het kost tijd voor wij beseffen wat wij nu precies gaan kwijtschelden. En er is oprechtheid nodig om tot vergeving te komen. Eis daarom niet te snel vergeving, maar heb geduld met de ander die jou iets moet vergeven.

Wie veel vergeven is, betoont ook veel liefde. (naar Lucas 7:47, NBV)

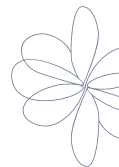
De situatie van Henk doet me sterk denken aan de gelijkenis uit Matteüs 18. Een dienstknecht werd een grote schuld kwijtgescholden, maar de man was onoprecht. De vraag is hierbij: werkt vergeving dan wel? Voor vergeving is oprechtheid van de dader en het slachtoffer belangrijk! Dus wat zien we hier gebeuren? Nadat hem een immense schuld was vergeven, eiste hij meteen iets kleins op van zijn naaste. Nergens bleek dat hij iets begreep van de vergeving die hem geschonken was. Als je zegt: 'Ik eis vergeving; ik heb er recht op!' dan begrijp je niet wat vergeving inhoudt. Als je niet oprecht vergeeft, begrijp je evenmin wat vergeving inhoudt. Let op hoe het deze man in de gelijkenis van Jezus is vergaan... Vergeving is voor oprechten, wees oprecht van hart.

Soms ontstaat door de naschokken meer schade dan door de aardbeving zelf. Een aardbeving is erg, maar die naschokken... Een misstap begaan is erg, maar tegen een slachtoffer zeggen: 'Je moet vergeven, want anders vergeeft God jou ook niet', is nog erger!

Vergeven is een proces en dat verloopt langzaam, vaak bij stukjes en beetjes. Vergeven is iets goeds doen voor die ander (vrijspraak), maar het is ook een goede daad naar jezelf toe. Je gunt die ander vergeving, maar je gunt ook jezelf ruimte en vrijspraak. Wat een aparte, onlogische, maar tevens prachtige kracht van God! Laat me het toelichten met dit verhaal.

Het contact tussen Henk en Tilana enerzijds en de ouders van Henk anderzijds liep helemaal vast. Er was misbruik in het gezin aan het licht gekomen. Henk was eerst boos geworden; daarna kwam er verwarring. Het deed hem schudden op zijn grondvesten, want dit waren wel zijn ouders... Ze hadden hem opgevoed, bij God gebracht. Het had allemaal zo mooi geleken. Wanneer was dat 'mooie' veranderd en minder mooi geworden? Bovendien: hij droeg hun genen; zou hij zelf ook tot zulke dingen in staat zijn? Tilana zag hem worstelen met de situatie en met zichzelf. Uren liep Henk op de dijk, met zijn kop in de wind en zijn vuisten in zijn diepe jaszakken. Hij zou die vuisten graag gebruiken, maar hij zou het nooit doen. Wat moest hij toch met zijn woede? God, wat moest hij met al zijn onmacht?

De ouders zaten op een heel ander level: ze wilden de situatie gauw achter zich laten en samen verder ‘in alle harmonie’. Dat laatste had zijn moeder er nog bij gezegd. Harmonie. Henk was op dat moment gaan trillen en Tilana had haar hand op zijn arm gelegd. Moeder hield haar kinderen voor dat ‘alles’ door God was vergeven. Dan wilden zij toch niet achterblijven? Dus kom op met die vergeving, dan konden ze samen doorgaan alsof er niets gebeurd was. Henks knokkels waren wit geworden. Vergeving? Harmonie? Gewoon doorgaan? De ontkenning ten top! Hij was bijna ontploft.

Toen keerde alles zich om. De ouders rekenden het Henk aan dat hij zo moeilijk deed. Ze begrepen hun zoon niet meer. Wat bezielde die Henk? Was hij niet altijd al de lastigste van het hele stel geweest? En wat ze ook niet begrepen: het misbruik had niets met Henk te maken, dus waar maakte hij zich druk over? Bovendien, als ze van iemand steun verwacht hadden, dan toch wel van Henk. Hij was nota bene jeugdouderling! Zijn houding paste echt niet bij zijn christen-zijn, vonden de ouders.

Toen het derde kindje van Henk en Tilana werd geboren, kwamen de ouders niet op bezoek, ze belden ook niet. Er kwam alleen een kaartje, voorgeдруkt en wel: ‘Gefeliciteerd met de geboorte van jullie zoon.’

Een paar maanden later zat Henk in een winterzonnetje op de bank. Hij gaf zijn kleine zoon een flesje. Hij kletste tegen het mannetje en keek in die prachtige grote babyogen. Opeens kwam dat nare conflict met zijn ouders hem in gedachten. Henk huiverde bij de herinnering en trok het jochie beschermend tegen zich aan. 'Ik zal je zoiets nooit aandoen, hoor!' zei hij zacht. 'Ik zal je ook nooit in de steek laten! En jij mag gewoon boos worden als daar reden toe is. Jij mag jij zijn en ik zal altijd op je wachten, ook als je me iets vergeven moet.' Waarom zei hij dit? Henk boog zich over het zachte koppie en kuste het. Ineens herkende hij zijn woorden. Ze kwamen uit de Bijbel: 'Ik zal je nooit begeven of verlaten.' En dit ook: 'Zelfs al hebben mijn vader en mijn moeder mij verlaten, toch neemt de Heer mij aan.' Hij drukte het ventje dicht tegen zich aan, pakte een knuistje en zei het nog een keer: 'Tóch neemt de Heer mij aan!'

Wat een moment! Er kwam inzicht. Dat doet Gods Geest. Dit werd een schakelmoment. Henk zag God en daarna zag hij ook de uitkomst. In God lag goed vaderschap, betrouwbaar, sterk vaderschap. Het zou goed gaan komen, met hem zelf als vader van zijn kinderen, omdat God zijn Vader was. En als het goed kwam met hem, dan kwam het wellicht ook weer goed tussen hem en zijn ouders... De oprechten gaat immers het licht op! (naar Psalm 112:4, NBG) Voor Henk ging het licht op.

bemoedigingsite/verbonden/aflevering 12

Hij heeft immers zelf gezegd: 'Nooit zal ik u afvallen, nooit zal ik u verlaten,' zodat we met vertrouwen kunnen zeggen: 'De Heer is mijn helper, ik heb niets te vrezen. Wat zouden mensen mij kunnen doen?' (Hebreeën 13:5, 6, NBV)

Vergeving doet evenveel met jou als met degene die jou iets heeft aangedaan.

13. Geen bittere wanklank meer

*Hij had een misdaad op zijn geweten,
uit jaloezie en overmoed.*

*Hij werd tot 20 jaar veroordeeld,
waarvan de helft was uitgeboet.*

*'s Nachts op zijn koude legerstede
vroeg hij zichzelf vaak af:
zal ik het einde wel beleven
van deze zware straf?*

*Op zekere dag luidden de klokken,
marsmuziek drong tot hem door.*

*De bewaker zei: 'Je krijgt gratie,
dus morgenvroeg naar huis toe, hoor!*

*De kroon heeft velen begenadigd,
ook jou schold ze alles kwijt.'*

*Hij bad met tranen in zijn ogen:
'Heb dank hiervoor, o majesteit!'*

*Het eerst ging hij naar zijn vrouw en kinderen,
maar de ontvangst was ijsig stroef.
Want niemand heeft toch graag visite
van een ontslagen tuchthuisboef.
Toen ging hij naar zijn stamcafétje,
waar hij graag kwam, tien jaar geleên.
Maar stuk voor stuk lieten zijn vrienden
hem met de kastelein alleen.*

*Hij vroeg toen om wat schrijfbehoeftte.
Wenend schreef hij: ‘Majesteit,
bij ’t huwelijk van uw lieve dochter
schold u mij alles, alles kwijt.
Maar daar ik voel dat ik te veel ben,
smeeek ik U, o koningin:
als het mogelijk is, wees mij genadig,
trek mijn gratie dan weer in.
(Dichter onbekend)*

Dit gedicht is in 1948 geschreven. Het laat pijnlijk scherp zien dat gratie (vergeving) niet automatisch leidt tot verzoening.

Je kunt zeggen dat bij vergeving de bewijslast van de schuld wordt vernietigd, maar bij verzoening wordt de verbinding hersteld.

Hoe voelt het als je wel gratie krijgt, maar er geen kans is op verzoening? Als je elke keer als je elkaar ziet nog steeds de pijn voelt van wat gebeurd is? Een wanklank in de liefde, een bittere nasmaak; een herinnering die bijna niet uit de relatie te verdrijven is. God leert ons elkaar te vergeven én ons met elkaar te verzoenen.

Het is verbazend hoeveel christenen denken dat ze er met een beetje vergeving al wel zijn. Je hoort het in vele variaties terug: vergeving zonder verzoening. ‘Ja, ik heb het hem vergeven, maar ik hoef hem nooit meer te zien’; ‘We liggen elkaar niet’; ‘Vergeven, maar niet vergeten’; ‘Ik ben wel je zuster in de Heer, maar niet je vriendin.’ Hierin hoor je een dubbelheid: vergeven, maar geen herstel van relatie. Afstand houden, a.u.b.

Er zijn situaties waarin het praktisch onmogelijk is dat een gebroken verbinding zich herstelt. Er is te veel veranderd. God eist niet zonder meer het herstel van elke gebroken verbinding, noch is God degene die gaat voor ‘terugkeren naar zoals het altijd was’.

Waarom denk ik dat? Omdat dit soort verdriet mensen enorm uitdaagt tot groei. Je moet er iets mee: met die pijn, met alle afwijzing, met boos-

heid, met die ander die je niet meer ziet, maar die nog altijd je denken en voelen zo domineert.

Deze innerlijke kracht – die God ons geeft – om met gebroken relaties om te gaan, schept in ons nieuwe mogelijkheden. Dit geeft veranderingen en die mogen zeker een kans krijgen in het verzoeningsproces. God maakt alle dingen als nieuw.

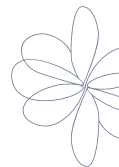
Een man vertelde me over zijn eerste huwelijk. Zijn tweede vrouw met wie hij inmiddels acht jaar getrouwd was, stond naast hem. ‘Pas veel later nadat we uit elkaar waren gegaan, realiseerde ik me dat ik te snel gescheiden ben. Wat een kansen hebben we destijds laten liggen! We wisten gewoon niet beter, we wisten niet wat we nu weten. Dat geldt voor ons allebei. Ons huwelijk is niet meer hersteld, maar de omgang tussen ons is wel normaal geworden. Door alle ellende leerden we God kennen, ieder op een eigen moment. Het is nu anders dan vroeger, maar ik zal niet zeggen dat dit contact minder is. Ik denk zelfs dat we nu oprechter met elkaar omgaan dan in die jaren van ons huwelijk.’

Verzoening gebruikt alle mogelijkheden om tot herstel van de verbinding te komen, nadat vergeving heeft plaatsgevonden. Misschien wordt het niet als vanouds, maar God kan relaties vernieuwen. God gebruikt die nieuwe kansen die er door alle levenslessen zijn gekomen – zo is zijn

manier van denken om nooit te vergeten. Je leest in Filippienzen 1:6,7 dat 'om zo over ons te denken,' voor Hem als vanzelfsprekend is. De boze zal je voorhouden: 'Vertrouw die zogenaamde veranderingen maar je niet. Je weet toch wel beter: die ander verandert nooit.' Maar God moedigt je aan om wel te geloven in verandering, in groei, in nieuwe mogelijkheden, ook in je naaste en ook in de relatie met elkaar. Sta opnieuw open voor verbinding. Het is geen makkelijke weg, maar wel eentje die zo de moeite waard is. Want als herstel van verbinding een kans krijgt, neem ik je mee naar Hosea:

Dan, op die dag – spreekt de Heer –, zul je zeggen: 'Jij bent mijn man,' en daarbij is geen wanklank meer te horen. (Hosea 2:19, NBV)

Hosea krijgt een bizarre opdracht: hij moet een overspelige vrouw trouwen. Hij is een levend voorbeeld voor zijn tijdgenoten. Aan hem kunnen ze zien hoe diep het verdriet van God over de ontrouw van Israël is. Hosea toont God als een emotionele, afgewezen en getergde minnaar. Het huwelijk van God met Israël lijkt volkomen op de klippen gelopen. Zelfs de namen van de kinderen die Hosea in dit 'symbool-huwelijk' verwekt, hebben hiermee te maken: Lo-Ammi (niet mijn zoon) en Lo-Ruchama (Ik ontferm Mij hier niet over).

Dit is Gods boosheid ten voeten uit. Maar – en hoe belangrijk is het dit te weten: op een dag komt ook God bij zijn hart uit. Dan, op die dag... spreekt zijn hart. Dan ziet de Heer hoeveel liefde Hij nog steeds voelt voor Israël, zijn vrouw. Midden in dat grote conflict spreekt God ineens zijn hoop, geloof en liefde voor Israël uit: Ik ben jullie God, Ik heb jullie nog steeds lief.

God gaat voor verzoening. Hij gelooft er in. Hij gaat zijn geliefde opnieuw lokken en spreekt tot haar hart. We zien hoe Gods boosheid het aflegt tegen zijn liefde. Hij wil zijn vrouw niet kwijt, Hij wil haar met zijn liefde voor zich terugwinnen. In die nieuwe verbinding verdwijnt elke wanklank. De relatie wordt vernieuwd.

Dan, op die dag... als ook wij uitkomen bij ons hart... Na zo veel woede en boosheid, na alle gevoelens van onmacht en radeloosheid, ontdekken wij misschien ook dat er nog liefde is voor die ander. Verzoening rekent af met elke bittere nasmaak, elke wanklank en iedere nare herinnering. Het contact herstelt zich en wordt vrij van wanklanken!

Ik herinner me nog heel goed de eerste keer dat God me attent maakte op mijn magere vergeving. Ja, ik moest iemand iets vergeven. Eerst heb ik tijd nodig gehad om überhaupt te willen vergeven. Daarna kostte het tijd om

de oprechtheid te vinden om eerlijk in deze vergeving te staan. Voor het oog leek ik keurig aan mijn plicht te hebben voldaan. Ik liet deze persoon weer toe in mijn leven. Het bewijsstuk dat tegen hem getuigde, had ik uit handen gegeven. Ik probeerde normaal te doen en ik dacht al een heel eind op weg te zijn toen de Heilige Geest me aansprak: ‘Gerry, laten we eens kijken hoe jij met deze situatie omgaat. Hoe doe jij het en hoe wil Ik het?’ Zat daar dan verschil tussen?

‘Jij kunt het net opbrengen dat hij bij je thuis komt, maar een warm welkom bied je hem niet. Hij zit aan je tafel, maar van oprechte belangstelling is geen sprake. Zou dit mijn bedoeling zijn met opdrachten tot vergeving en verzoening? Moet Ik straks, als jij bij Mij thuis komt, jou met deze maat meten? Stel je dat eens voor: jij komt in de hemel en Ik zeg: “Nou, vooruit, Gerry, Ik heb je zonden vergeven; je mag mijn huis binnen, maar voor de rest moet je je gedeisd houden want eigenlijk wil Ik niets met je te maken hebben”?’

Ik wist niet wat ik hoorde. Dit, wat ik kreeg voorgespiegeld over de eeuwigheid, zou een complete ramp voor me zijn. Toen zei Gods Geest: ‘Denk je niet dat het voor je broeder ook als een ramp aanvoelt om op deze manier door jou gedoopt te worden? Gedoopt worden is iets heel anders dan welkom zijn. Weet je dan niet dat God juist zijn kinderen de “bediening der verzoening” heeft toevertrouwd?’ (2 Korintiërs 5:19, NBG)

A decorative swirl on the left side of the page and a dashed line that curves across the top of the page.

Maar wij zijn toch van die zuinige Nederlanders! Het is van belang hier in dit leven op aarde te leren je maat ruimer te maken. Wees royaal in het vergeven, wees royaal in verzoening! Heb je naaste lief, ook als er verdrietige dingen zijn gebeurd in een relatie. Wees een zoon of dochter van de allerhoogste God die vol van gunst en genade is. En zo doe je meer dan het gewone!

bemoedigingsite/verbonden/aflevering 13

Hiervan toch ben ik ten volle overtuigd, dat Hij, die in u een goed werk is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten, tot de dag van Christus Jezus. Zó van u allen te denken spreekt voor mij als vanzelf, omdat ik u op mijn hart draag. (Filippenzen 1:6-7, NBG)

Als je God je scherven geeft, wees dan niet verbaasd als Hij er iets moois van maakt!

14. Leven met anderen

Erbij horen en mee mogen doen is de kernbehoefte van mijn leven. Ik noem het mijn werkthema, omdat ik er altijd veel werk aan heb. Het is mijn lust, mijn last en mijn lieve leven! Sommige mensen komt het geluk aanwaaien, maar ik moet er voor werken. Dat doe ik graag.

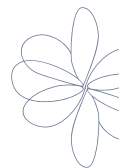
Er niet bij horen en gebrek aan vriendschap vormden een uitdaging voor me. Een rode draad die zich telkens liet zien. Als kind ging ik naar de christelijke lagere school. Doordat wij thuis van 'Pinksteren' waren en zondags niet in de dichtstbijzijnde kerk zaten, hoorde ik er niet bij. Ik was een muurbloempje: ik keek toe terwijl anderen speelden. De middelbareschooltijd zette me opnieuw apart van de meerderheid, om diverse redenen. Ik kwam op een particuliere school met veel kinderen van rijke ouders, terwijl wij dit thuis beslist niet waren. Halverwege de middelbare school verhuisden we uit de stad Groningen naar het platteland, waar Gronings gesproken werd. Ik kon het Gronings wel verstaan, maar niet spreken. Dat was lastig op het schoolplein. Als jongvolwassene werd ik vanwege mijn overtuiging soms een uitzondering. Ik hield wel van feestjes en plezier maken, maar gaf me niet over aan drank of drugs en bewaarde zeker ook in de seksualiteit mijn grenzen.

Verbinding en vriendschap – het zijn thema's die me niet onberoerd hebben gelaten. Als het lied 'Welk een vriend is onze Jezus' wordt opgegeven, zing ik graag mee. Jezus is die waardevolle Vriend, die me liever wordt, elke dag. Maar bij de zin 'Als soms vrienden ons verlaten...' wordt het stil vanbinnen. Dan hoef ik niet lang na te denken: ik weet wie me verlaten hebben. Er zijn jaren geweest dat ik bad om vriendschappen, en er zijn ook tijden geweest dat ik er bijna niet meer in geloven kon. Toch weet ik me gezegend met een paar vriendschappen, die ik koester als een Godsgeschenk.

En dan zijn er de vriendinnen van nabij, met wie ik de Nabijweekenden organiseer. Deze vier vrouwen zijn stuk voor stuk veel voor me gaan betekenen. Ze spelen een mooie rol in mijn zoektocht naar verbinding. Daarom draag ik dit boekje met vreugde op aan hen.

Ruim zes jaar geleden begonnen we met dit Nabijwerk. Door deze weekenden en het samenwerken leerden we elkaar goed kennen. We leerden elkaar waarderen en we gingen – hoe kan het ook anders – van elkaar houden. We leerden elkaars vreugden, maar ook elkaars moeiten kennen. We baden voor elkaar als er zich iets bijzonders voordeed. In ons werk horen we veel vertrouwelijke dingen, maar we vertrouwden ook steeds meer van onszelf aan elkaar toe. Ook voor onszelf vroegen we raad aan elkaar.

Op een dag ontdekte ik dat ik deze vier vrouwen steeds vaker als vriendinnen begon te zien. Dat confronteerde me met een oude onzekerheid: wat zou er allemaal niet mis kunnen gaan als ik hen ‘mijn vriendinnen’ zou noemen? Was het niet verstandiger de relaties wat zakelijk te houden? Een bizarre vraag eigenlijk, voor iemand zoals ik.

Op een dag liep ik met de hond even naar Bea, een van die vier vrouwen. Ze woont vlak bij me en heeft ook een hond. We zeggen vaak voor de grap: ‘Onze honden zijn vriendinnen en wij lopen wel even met ze mee.’ Bea en ik hebben van die heerlijke ontspannen koffiemomentjes. We kunnen het over van alles hebben, maar deze keer ging het over vriendschap en vertelde ik Bea iets van mijn verdrietige ervaringen. Ik vond vriendschap belangrijk, onmisbaar eigenlijk, ik wilde er graag voor gaan, maar vanwege verschillende afwijzingen was ik onzeker geworden. ‘Hoe halen ze het in hun hoofd,’ reageerde Bea met een boos gezicht. ‘Nou, zoiets stoms zal ik nooit doen, echt niet. Ze weten niet wat ze missen.’ En toen was de zet aan mij: geloofde ik dit? Vertrouwde ik haar woord? Vertrouwde ik de vriendschap van mijn zussen, de hartsrelatie met mijn nabijvriendinnen?

Niet veel later, tijdens een Nabijweekend, sprak ik over het thema ‘Niets hebben en toch alles bezitten’, een woord uit 2 Korintiërs 4. Ik vertelde die morgen iets over het verlangen ergens bij te horen, over de pijn die je

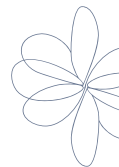
voelt wanneer je om welke reden dan ook niet mag meedoen. Ik vertelde ook over de troost dat God ons juist zegt: 'Ja hoor, doe jij maar mee, kom er maar bij!'

Ondertussen dacht ik ook aan mijn eigen zoektocht naar verbinding en naar vriendschap. Ineens zag ik mijn zussen tussen onze gasten zitten.

Daar zat Gery, onze gastvrouw. God had ons aan elkaar verbonden en we vulden elkaar goed aan. Ik genoot van Gery's hartelijkheid en haar gevoel voor humor. Ik zag hoe haar liefde en bewogenheid drijfveren waren om royaal voor de mensen te zorgen. Wat kon ik genieten van deze lieve vrouw! Daar zat Bea, onze luistervrouw. Bea waar ik altijd welkom was. Wat zag ik haar groeien en bloeien en helemaal opgaan voor de Heer in dit mooie werk. Ik genoot zo van haar.

Toen zag ik Gerlinde zitten, dicht bij de keuken, haar domein. Ze legde zo'n toewijding aan de dag. Ondanks haar huis vol tieners en een drukke baan was ze gemotiveerd om mee te doen. Gerlinde zette zingend koffie, en als wij met elkaar bezig waren met een workshop, maakte zij lekkere dingen klaar. Er was zo'n mooie klik tussen ons tweeën.

En ten slotte ontdekte ik Atty, onze pianiste en ook een luistervrouw. Met haar vertrouwelijke omgang met de Heer was ze zo'n steun en zegen. Atty zei woorden die hun doel niet misten. Er lag zo veel wijsheid in haar, ze is zo betrouwbaar. Ja, dit waren mijn vriendinnen! Ja, ik noem ze mijn nabijvriendinnen, omdat ze zo dicht bij me staan in het werk van en voor God!

Vriendinnen, ik heb ze – God zij dank – gekregen! In verschillende ‘maten’ nog wel. Met de één is het wat intenser dan met de ander. Vriendschappen? Ja, ik ga er voor, ondanks de realiteit dat vrienden je kunnen verlaten. We hebben moed nodig, schreef ik in het eerste hoofdstuk. God geve jou en mij die moed!

Soms moet je gewoon op weg gaan, blind, maar in vertrouwen. Onderweg krijg je aangereikt wat je nodig hebt op je tocht. Nee, geen garanties vooraf; maar God zal er altijd zijn met zijn zorg voor jou en mij. In hartsrelaties lopen we averij op, maar ga – GA op weg naar het hart van die ander. Gaandeweg... ga je ook Hem tegemoet en leer je jezelf ook kennen. Hartsrelaties, wat gaan ze mij aan het hart!

bemoedigingsite/verbonden/aflevering 14

Zacht leidde ik hen bij de teugels, aan koorden van liefde trok ik hen mee. (Hosea 11:4, NBV)

Nee, niet verbitterd, maar verbeterd ga ik op weg naar die ander.

Aanbevelingen

In dit boekje komen een paar organisaties aan de orde, die ik van harte aanbeveel.

De school voor pastoraat, Stichting Koinonia; oprichter Hans Groeneboer; adres: Revetsteeg 1, 4201 EM Gorinchem, mail: receptie@koinonia.nl. Hans Groeneboer schreef verschillende boeken ten behoeve van de psycho-sociale hulpverlening, op christelijke grondslag.

Dr. Sue Johnson, grondlegger van de EFT en een relatietherapie. www.dr.suejohnson.com. Haar boek heet in het Nederlands *Houd mij vast*, en is een uitgave van Kosmos Uitgevers, Utrecht. ISBN 978-90-215-5268-2.

EFT, Emotionally Focused Therapy, heeft ook in Nederland vele therapeuten. Deze therapie is ontwikkeld om hechting en verbinding te stimuleren in duurzame relaties. Het is niet specifiek christelijk, toch hebben tal van christelijke therapeuten er principes uit Gods Woord in herkend. Blijf echter waakzaam bij wie je in therapie gaat. www.eft.nl.

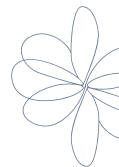

EFT-weekend voor echtparen: Beter verbonden. Een christelijke relatietraining. Informatie en de mogelijkheid tot opgave: www.beterverbonden.nl.

Stichting Bemoedigingssite is een initiatief van de schrijfster. Onze stichting heeft twee doelen: mensen bemoedigen en hen aanmoedigen zelf een bemoediging te zijn voor anderen. De website publiceert wekelijkse bemoedigingsfilmpjes die door velen worden gevolgd en bekeken.

Alle boekjes uit de serie ‘Een bemoediging voor jou’ hebben bijpassende filmpjes. Je kunt op de website ook de serie Verbonden vinden, met de 14 bijpassende video’s bij elk hoofdstuk van dit boek.

Een paar bemoedigingsactiviteiten zijn: buddywerk, gebedswerk, mogelijkheid om gratis e-cards te verzenden en het organiseren van jaarlijks twee tot drie Nabijweekenden. Alle informatie hierover vind je op onze website.

Over de auteur

Foto Erik Brand, Roden

Gerry Velema heeft het schrijven altijd aangegrepen om haar liefde voor het geloof in God te delen met haar lezers. Ze schreef romans, themaboeken (o.a. over seksualiteit, waaronder *Save Seks* en *Echtgenoten*) en diverse hulpverleningsboekjes voor het evangelisatiewerk onder prostituees. Ze werd bekend door haar kinderboeken.

Deze passie veranderde eind 2009. Gerry ontving wat ze zelf noemt, een late roeping: bemoedigen in Jezus' naam! Sinds deze roeping in haar leven begon te borrelen, heeft ze nog maar één doel voor ogen: hoe kan ik mijn broeders en zusters, ongeacht hun kerkelijke achtergrond, in hun geloof bemoedigen? Daar is ze vol overgave onafgebroken mee bezig. Ze startte de Bemoedigingsite en daarnaast vindt haar tegenwoordige passie ook zijn weg in de serie 'Een bemoediging voor jou'. *Verbonden* is deel 4 in deze serie.

Over de Bemoedigingssite

Bemoedigen is een geschenk van God. Het kan ingezet worden door bijvoorbeeld een gesprek van hart tot hart aan de keukentafel. Niet hoogdravend, maar in alle eenvoud en herkenbaar dichtbij de ander woorden van bemoediging aanreiken, dat is kortweg de missie van de Bemoedigingssite. Met dit beeld voor ogen startte Gerry de Bemoedigingssite. Ze maakte de filmpjes in haar keuken en zond ze elke vrijdag, voor de zon onderging, op weg. Al gauw volgden duizenden mensen deze bemoedigingen.

Iedere belangstellende kan gratis abonnee worden en elke vrijdag een korte introductie inclusief link en tekstbijlage per e-mail ontvangen.

Het werk wordt overvloedig gezegend door God en is vele mensen reeds tot steun geweest. Inmiddels is het werk ondergebracht in de Stichting Bemoedigingssite. Naast Gerry werken nu meer mannen en vrouwen mee die net als zij geloven in dit liefdewerk.

Meer weten of zelf gratis abonnee worden van de Bemoedigingssite?

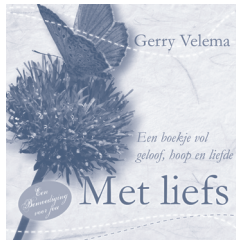
Ga naar: www.bemoedigingssite.nl

Heeft dit boek je bemoedigd? Lees dan ook:

Met liefs

*Een boekje vol geloof, hoop
en liefde*

ISBN 978 90 239 2045 8

Met liefs is een kennismaking met de thema's waarin Gerry Veleva zich verdiept heeft: loslaten, (zelf)vertrouwen, liefde en vergeving.

Voor jou

Een boekje vol nabijheid

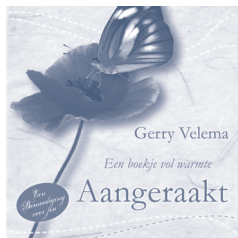

ISBN 978 90 239 2752 5

In *Voor jou* komen vier van Gerry's meest geliefde thema's aan bod: nabij God zijn, bij het Woord zijn, een poosje bij jezelf zijn en al die prachtige momenten van samenzijn.

Aangeraakt

Een boekje vol warmte

ISBN 978 90 239 7003 3

Aangeraakt staat vol kleine bemoedigingen voor mensen die worstelen met allerlei levensvragen. Laat je aanraken door Gods liefde!

